

LETNIK XXIX, MAREC-APRIL 2021

Mir
3-4

Odmev Medžugorja

OSREDNJA TEMA: SPREOBRNJENJE – ODLOČITEV ZA RESNIČNO LJUBEZEN, 4. del

Sporočilo Kraljice miru po vidkinji Mariji Pavlović Lunetti 25. februarja 2021

»Dragi otroci!

Bog je dopustil, da sem tudi danes z vami, da vas pokličem k molitvi in postu.
Živite ta čas milosti in bodite priče upanja, ker, ponavljam vam, otročiči, da je
mogoče z molitvijo in postom tudi vojne odvrniti.

Otročiči, verujte in živite v veri in z vero ta čas milosti, moje Brezmadežno
srce pa ne pušča nikogar od vas v nemiru, če se zateče k meni.

Posredujem za vas pred Najvišnjim in molim za mir v vaših sрcih in za upanje v
prihodnost.

Hvala vam, ker ste se odzvali mojemu klicu.«

Sporočilo Kraljice miru po vidkinji Mariji Pavlović Lunetti 25. marca 2021

»Dragi otroci!

Tudi danes sem z vami, da vam povem:
otročiči, kdor moli, se ne boji prihodnosti in ne izgublja upanja.

Vi ste izbrani, da prinašate radost in mir, ker ste moji.

Jaz sem prišla sem z imenom Kraljica miru, ker hudič želi nemir in vojno, želi
napolniti vaše srce s strahom pred prihodnostjo, a prihodnost je Božja.
Zato bodite ponižni in molite in prepustite vse v roke Najvišjega, ki vas je
ustvaril.

Hvala vam, ker ste se odzvali mojemu klicu.«

IZ VSEBINE REVIJE

SPOROČILA Kraljice miru ... 2, 4

OSREDNJA TEMA:

**SPREOBRNJENJE – ODLOČITEV ZA
RESNIČNO LJUBEZEN,** 4. del ... 5

INTERVJU

Marinka Turina ... 12

SVETNICA 20. STOLETJA

Blažena Aleksandrina da Costa ... 17

MEDŽUGORJE MED KORONO

... 23

MOLITEV

Na prestolu križa boš kraljeval na veke

... 26

ŠTIRIDESETLETNICA

Mati, hvala! ... 28

OTROCI – VELIKANI VERE ... 30

PRIČEVANJE

V meni se je rodilo nekaj novega ... 31

PAPEŽ FRANČIŠEK V DEŽELI

MUČENCEV ... 35

SPODBUDE s. Emmanuel

Če se zatečemo k njej ... 40

MARIJINI OBROKI ... 45

1. SLOVENSKI MLADINSKI

FESTIVAL ... 46

Spoštovane bralke, spoštovani bralci!

Kako preživljate čase, v katerih živimo? Ste že vsega naveličani? Ničesar več ne razumete? Ne veste, komu bi verjeli? Potem smo skupaj na isti ladji ...

Ampak ta naša ladja ima, verjeli ali ne, Krmarja, ki vidi nekaj več »vozlov« naprej, kot vidimo mi; ima Zvezdo vodnico, ki je ne zasenči še taka tema, in ima zelo »težko sidro« – vero in zaupanje v Krmarja in Zvezdo!

Tudi pravkar minuli velikonočni prazniki to sporočajo na ves glas! In svetloba poveličanega Gospoda zdaj z druge strani groba sveti k nam in nam daje pogum, da odložimo skrb samo zase, da odložimo človeški napuh, da začnemo preprosto ljubiti in tudi prositi odpuščanja. To bo najglasnejše pričevanje za to, da je Jezus res vstal in da resnično živi. Med nami in z nami! Posvetimo se Jezusovemu in Marijinemu Srcu, da bo zmaga nad vsem slabim zanesljivejša in hitrejša!

**Sporočilo Kraljice miru
po vidkinji Mirjani,
18. marca 2021**

»Dragi otroci!
Materinsko vas kličem, da se vrnete k
radosti in resnici evangelija;
da se vrnete k ljubezni mojega Sina, ker
On vas čaka z razširjenimi rokami;
da vse, kar delate v življenju, delate z
mojim Sinom, z ljubeznijo;
da bi bilo blagoslovljeno;
da bi bila vaša duhovnost notranja, ne samo zunanja.
Samo na ta način boste ponižni, velikodušni, napolnjeni z ljubeznijo in
radostni.
Moje materinsko srce pa se bo radovalo z vami.
Hvala vam.«

Po sporočilu je vidkinja Mirjana povedala: »Čutila sem lepoto in upanje v očeh in glasu naše Gospe, ko je dala sporočilo.«

TEMA MESECA

SPREOBRNJENJE – ODLOČITEV ZA RESNIČNO LJUBEZEN, 4. del

S sporočili, ki jih je Kraljica miru dajala vidkinji Mirjani ob njenem rojstnem dnevu, 18. marca, **moremo brati zgodovinsko dogajanje z odrešenjskim pogledom**. Marija z njimi vzgaja človeštvo, da bi se pripravilo na razodetje skravnosti in veliki duhovni boj v današnjem času. Središčna beseda teh sporočil je **budnost**, stebri te budnosti, ki je pravo nasprotje potrošniškemu utapljanju, so **post, molitev in vera**. Človeštvo se je v zadnjih desetletjih vse bolj prepričalo uživaštvu in praznemu beganju, oddaljilo se je od Boga, se prepustilo sanjam o samozadostnosti in slepemu napuhu,

ki postavlja človeka na mestu Boga in skuša ustvariti raj na zemlji. Ta laž je mnoge ljudi oddaljila od Cerkve. V skupnostih se je ohladila vera v Jezusa in njegovo ljubezen. Zato Kraljica miru tako poudarja vlogo pastirjev in ohranjanje edinosti. Pastirji, ki jih še posebej nosi v svojem srcu, imajo moč in poslanstvo, da posredujejo Jezusovo odrešenje v čas zgodovine in dvigajo človeštvo iz njegovega nevidnega suženjstva ter težkih krivic. V sporočilu 18. marca 2010 je Marija povabila, da bi poglobili ljubezen. Rekla je: »*Danes vas klicem, da ljubite z vsem svojim srcem in z vso*

svojo dušo. Molite za dar ljubezni, ker ko duša ljubi, ona k sebi kliče mojega Sina. Moj Sin ne odbija tistih, ki ga kličejo in ki želijo živeti z Njim.« Marija je prosila, **da bi sprejeli dar ljubezni in bi začutili, da smo ljubljeni**, da bi ljubili njo in njenega Sina. Vsa odrešenjska moč izhaja iz Jezusa in njegove žrtve. Vsak človek more ljubiti na temelju te žrtve, življenje Cerkve pa je posredovanje te milosti po zakramentih, molitvi, praktični ljubezni. Božja ljubezen se nam je približala po učlovečenju Božjega Sina, ki se je sklonil v vsako človeško stanje, tudi najtežje. V njem se je razodelo resnično življenje Boga, ki je ljubezen. **Zato se moramo odločiti zanj** in spremeniti življenje in ljubezen po Njegovi ljubezni. **To je spreobrnjenje.** Ko

ljubimo, podarjamo, kar smo prejeli. Ljubimo, ker smo ljubljeni. Jezus je še poglobil to ljubezen in nas vabi, da bi ga videli v ubogih. Marija nas vabi, da bi s tem Božjim darom preželi vse svoje odnose. **Kristus je odrešenje vseh ljubezni.** Vse ljubezni kličejo njegovo ljubezen, da bi mogli živeti polno. To je iskanje skrajnega cilja: postati podoba ljubezni, iz katere smo rojeni, postati Božja slava. Marija vabi, da bi molili za tiste, ki ne sprejemajo ljubezni, s katero so ljubljeni. **Mnogi se predajajo lažnim oblikam ljubezni in odnosom**, ki so proti človeški naravi in spreminja Božji načrt s človekom. To je hud diabolični pritisk, ki vedno bolj zajema človeštvo. Nekateri centri moči so prav ponoreli s temi lažnimi idejami, ki pa jih predstavljajo kot

moderno resnico, pri čemer poudarjajo svobodo človekovega odločanja. Marija kaže na pristno ljubezen, ki jo je prinesel Jezus in je pravo nasprotje hudičevega zavajanja: »Ljubite se, kakor sem vas jaz ljubil« (Jn 13,34). **Njegov življenjski dar je moč in cilj vseh ljubezni.** Zato se ob njej učimo ljubiti življenje in resnico, da bi bili še bolj to, kar smo, in ne neka lažna, dekadentna nemoč ter zagrenjenost. **Ljubezen brez resnice je strašna in pobija.** Hudič v tem času igra na konstrukt bolne in protinaravne ljubezni.

Nekateri ne poznajo Božje ljubezni, ker gledajo Boga kot strogega sodnika in sovražnika svoje sreče. **Marija je dala veliko sporočil za tiste, ki ne poznajo Božje ljubezni.** Teh ljudi je veliko in zanje moramo moliti. Jezus jih ne zavrača, ampak jih nagovarja po apostolih Marijine ljubezni. Ti živijo človeško ljubezen, ki je prežeta z Jezusovo ljubeznijo. Pred Bogom so kot ljubljeni otroci in ne kot tisti, ki bežijo pred Njim in se skrivajo. **Marija jih potrebuje, da bi bili s svojim življenjem apostoli Božje ljubezni.** O njej pričujejo povsod, kjer živijo, v zakonu ali posvečenem življenju. S svojim pričevanjem odpirajo pot tistemu razojetju, ki ga pripravljajo skrivnosti in Marijino brezmadežno Srce.

V videnju naslednje leto je Marija

ponovno spregovorila o ljubezni in zlasti izpostavila odnos med ljubeznijsko in resnico. »*Dragi otroci! Jaz sem z vami v imenu največje Ljubezni, v imenu dragega Boga, ki se vam je približal prek mojega Sina in vam pokazal pravo ljubezen. Jaz vas želim popeljati po Božji poti. Želim vas naučiti prave ljubezni, da bi jo drugi videli v vas in bi jo vi videli v drugih, da jim boste bratje in da drugi vidijo milostljivega brata v vas.*« (18. marec 2011) Že od začetka zgodovine je zmotna podoba **ljubezni velika potegavščina hudobnega duha.** Ta je z novimi idejami močno prisotna v zahajajoči zahodni civilizaciji. Gre za ljubezen, ki je zgolj užitek in zabava, brez odgovornosti in naravnosti na življenje, zato pa z veliko samovolje. Marija je rekla, **da prihaja k človeštву v imenu največje ljubezni.** V njeni moči bomo zmogli zavrniti zmote, ki so usmerjene proti življenju in ljubezni. Ta ljubezen se je dotaknila vidcev in vseh nas pri svetem krstu, stopili smo v Jezusovo žrtev in zaživeli v Njegovi ljubezni. Doživljamo jo vedno znova v življenju, zlasti po mnogih oblikah usmiljenja, ki se sklanja v temine in rane človeškega življenja. Ko bomo odgovorili na to ljubezen, bomo mogli z vsem svojim bitjem pričevati zanjo. **Tako bodo drugi v nas videli brate in sestre, ki jih sprejemajo z naklonjenostjo, ker smo vsi bratje**

v Kristusu, z vsemi krščenimi pa še posebej povezani s krstom. Kristusova kri je bila prelita za to zavezo človeštva z Božjo ljubeznijo. Treba je pritrditi tej ljubezni in iz nje živeti. Novo bratstvo je velikega pomena in se razlikuje od zgolj človeških odnosov in spoštovanja. **Skupaj se čudimo daru, s katerim smo ljubljeni in zaradi katerega se moremo podarjati drugim.** Zato krščanska skupnost ni človekoljubna ustanova, ampak resnično bratstvo. Ko molimo: »Oče naš, ...«, se odnosi poglobljeno, da smo še na nov način povezani z drugimi in Gospodom in da postajamo odvisni drug od drugega ter od Gospoda. Če v krščanski skupnosti ni tega občutja in zavesti, je hladna in ne vleče k novim odnosom, k novi ljubezni. Vsi krščeni nosimo pečat Kristusove novosti. Hvaležni moramo biti za dar krsta in ga živeti v Cerkvi s svojimi brati.

Marija pravi vidcem, naj se ne bojijo, ampak ji odprejo svoja srca, ker jih sprejema z materinsko ljubeznijo in jim želi pokazati, kaj morajo narediti kot apostoli njene ljubezni. Tudi mi smo **poklicani, da hodimo in smo v gibanju z njo.** Po njej smo duhovno usmerjeni k Jezusu in sprejemamo njegovo poklicanost. Marija nas opozarja, da je to milostni čas. Vse, kar delamo, naj bo v duhu služenja in pričevanja, zlasti ljubezen do najmanjših, vsakdanja dejanja pomoći, pozornosti, molitev in tudi

trpljenje.

Leto 2012 je bilo še posebno zaznamovano z razkrojem vrednot.

Marijin pogled ni bil negativen, ampak je klicala k spreobrnjenju.

Spregovorila je o času preizkušnje, vendar ni strašila, ampak opogumljala. Poudarila je, da se moramo boriti in biti budni v molitvi.

»*Dragi otroci! Prihajam med vas, ker želim biti vaša Mati, vaša zagovornica. Želim biti vez med vami in nebeškim Očetom, vaša posrednica. Želim vas prijeti za roke in korakati z vami v boju proti nečistemu duhu. Otroci moji, povsem se mi posvetite. Jaz bom vzela vaša življenja v svoje materinske roke in naučila jih bom miru in ljubezni in potem jih bom predala svojemu Sinu.*« (18. marec 2012) Marijina sporočila usmerjajo vidce in vse vernike v čas razodetja skrivnosti.

Vedno bolj jasno napovedujejo eshatološko preizkušnjo in boj s hudobijo satana, v katerem bo ona, Žena, oblečena v sonce, Kraljica miru, premagala zmaja. Že veliko časa prihaja k vidcem in **želi biti njihova odvetnica in zagovornica pred nebeškim Očetom.** Gotovo je Odrešenik samo Jezus, Marija pa je Božja Mati in Mati Cerkve, srednica milosti, ker po Sinu prosi pri Očetu za človeštvo. 20. stoletje je bilo polno hudobije, ideologij in nasilja. To se nadaljuje tudi v tretjem tisočletju, ko tako zmagošlavno nastopa meglja

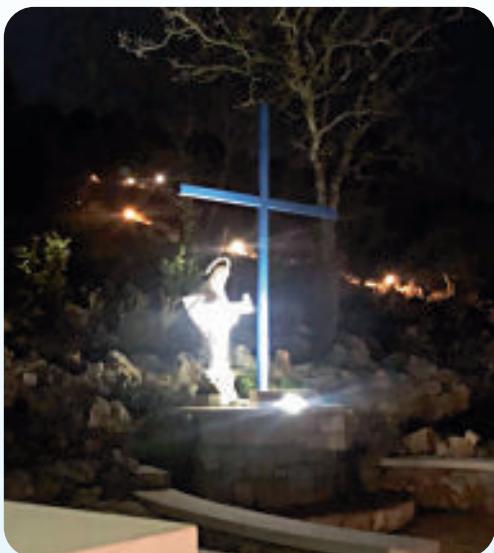
relativizma in človeškega napuha. Hudič hoče razbiti vse, kar je trdno in resnično.

Hudič hoče prevarati človeštvo. Z orožjem laži in zavajanja želi odvrniti ljudi od Boga in Njegove resnice. V tem boju nas Marija drži za roko, nas podpira in nam pomaga. Vabi nas, da bi se posvetili njenemu Srcu. (Tudi leta 2001 je vabila, naj se ljudje posvetijo njenemu Srcu.) **Marija nas bo vzela v roke in nas naučila miru ter ljubezni.** Potem nas bo izročila svojemu Sinu in po njem Očetu. Njegove roke so trdnost in varnost, materinske roke pa usmiljenje in potrpežljivost. Bog je izbral Marijo, da bi prišel na svet, zato je tudi Marija naša pot v nebesa in vrata v večno življenje. Marija je na tej poti

naša zagovornica in pomočnica. Po njej moremo prejeti Sinovo ljubezen in jo s pričevanjem posredovati našim bratom.

Za to moramo moliti in se postiti. Brez tega se ne moremo boriti in vztrajati. Molitev odpre dialog z Bogom in odpravi strah pred prihodnostjo. Post okrepi voljo v boju z grehom in nas osvobodi, da se ne bojimo boja z zlom. To je čas milostnega pričakovanja pred velikim bojem in v tem času je Marija z nami. Marija zaključi s prošnjo, **da bi molili za duhovnike**, »*da bodo mogli, združeni v mojem Sinu, vedno radostno oznanjati Božjo besedo.*« Božja beseda je meč, s katerim odganjamо hudiča; ob njej se razkriva Božja resnica. Ta beseda je vedno

nova in trdna, ker nas povezuje s Kristusom, ki je pot, resnica in življenje. Marija tako vodi k zmagoslavju nad zlom, ki se šopiri v svetu, in njegovo močjo.

V letu, ki je bilo zaznamovano z odstopom papeža Benedikta (28. februar 2013) in izvolitvijo argentinskega kardinala Jorgeja Maria Bergoglia za papeža Frančiška (13. marec 2013), je **Marija v svojem sporočilu ponovno opozorila na čas razodetja skrivnosti** in človeštvo, ki se je potopilo v potrošniško uživaštvo, relativizem in ravnodušnost, **poklicala k spreobrnjenju**. Marija se je po Mirjani obrnila na ves svet, da bi se spreobrnil in sprejel njenega Sina Jezusa za Odrešenika. »*Dragi otroci! Vabim vas, da s popolnim zaupanjem in radostjo blagoslavljate Gospodovo ime in da se mu iz dneva v dan iz srca zahvaljujete za veliko*

ljubezen. Moj Sin vam je po tej ljubezni, ki jo je pokazal s križem, omogočil, da vam bo vse oproščeno, da se vam ni treba sramovati, skrivati in iz strahu ne odpirati vrat svojega srca mojemu Sinu. Nasprotno, otroci moji, spravite se z nebeškim Očetom, da bi mogli vzljubiti sami sebe, kakor vas ljubi moj Sin. Ko boste vzljubili sami sebe, boste ljubili tudi druge ljudi, videli boste v njih mojega Sina in prepoznali boste veličino Njegove ljubezni. Živite v veri! Moj Sin vas po meni pripravlja za dela, ki jih želi narediti preko vas, preko katerih se želi proslaviti.« (18. marec 2013) Marija je povabila ljudi, da bi z zaupanjem in radostjo blagoslavljali Gospodovo ime in se Mu zahvaljevali za Njegovo veliko ljubezen. Vabi nas, **da bi se zavedali, da je Božja ljubezen večja od vsake hudobije in strahu.** Zato se ne smemo batiti. Ljubezen je Jezus pokazal na križu in jo podaril vsem. Jezusova ljubezen ustvarja svet, ki ga ni strah napadov hudiča. Adam se je bal in se sramoval po padcu v greh. Marija pa vabi, **da bi se srečali s svojimi grehi in se odprli Jezusovemu usmiljenju ter odpuščanju.** Tudi ob razodetju skrivnosti bo (prve tri dni) možnost za spreobrnjenje in kesanje.

Jezusova ljubezen osvobaja od strahu. Janez Pavel II. je začel svoj pontifikat z besedami: »**Odprite vrata Kristusu.**« Marija vabi ljudi, da bi se spravili z nebeškim Očetom; potem

se bodo mogli sprejeti tako, kot nas ljubi njen Sin. To je osnova oznanila o Bogu v Stari in Novi zavezi. **Ko ljubimo Boga, se ta ljubezen odpira k našim bratom, še posebno k ubogim.** Kot ljubimo slednje, ljubimo Kristusa in Očeta. Preseči moramo predsodke, ki jih v nas ustvarja hudič, in se prepustiti Božji ljubezni, ki nas nagovarja. Seveda je **potreben pogled usmiljenja**, brez katerega se ne moremo približati najgrenkejšim in najtemnejšim prostorom svojega življenja in osebe. Šele potem moremo imeti radi druge na način, kot jih ljubi Jezus, zlasti kot je to pokazal na križu. Marija govori o veličini ljubezni, ki prihaja od Jezusa. Vabi nas **k veri in zaupanju, ker nas Sin po njej pripravlja za apostole ljubezni**, ki se bomo borili proti hudiču in ostali zvesti tudi v

najtežjih trenutkih. Moramo mu biti hvaležni za to bližino in podporo. Za to je potrebno naše spreobrnjenje. Tudi v tem sporočilu **Marija vabi k hvaležnosti za pastirje. Oni so posredniki sprave**, ker delijo Božje usmiljenje, zlasti pri sveti spovedi. Kako velik in nenadomestljiv dar je sveta spoved! Bog nas v njej gleda z veliko ljubeznijo, želi, da bi jo prenesli še drugim, ki jih prav tako sprejema z naklonjenostjo. Pastirji so tisti, ki vabijo k spravi z Bogom in med ljudmi. Njihovo poslanstvo in njihove spodbude so še posebej pomembne v času priprave na razodetje skrivnosti. To je tudi Marijina želja: **da bi se očistili in sprejeli usmiljenje njenega Sina** za dober boj v času skrivnosti.

Primož Krečič

INTERVJU

STARI MORAMO DATI MLADIM DOTO – VERO

Tokrat vam v intervjuju predstavljamo gospo Marinko Turina. Pri svojih osemdesetih ima za seboj nešteto vodenj romarjev v Medžugorje. Kot »vodička« je rasla ob gospe Maji Zalar, katero je izjemno spoštovala. V dolgih letih romanj se je nabralo tudi veliko spominov. Kadarkoli poslušamo njene pripovedi in pričevanja, zagotovo izvemo kaj posebnega in pomembnega.

Marinka, velikokrat sem slišala reči, da človek poroma v Medžugorje, ko ga Marija povabi. Kdaj pa je vas povabila?

Mene je povabila v precej neobičajnih časih, leta 1994. Že prej sem imela veliko željo, pa dokler

nisem srečala Maje Zalar, ni bilo nič. Tudi ona takrat zaradi vojne v Bosni nekaj časa ni romala, ker ni imela šoferja. Ko pa so se razmere izboljšale, smo se podali na pot. Bilo je zelo nevarno, toda Marija nas je kot svoje ljubljene otroke ves čas spremljala in varovala.

Gospo Majo Zalar sem včasih videla v naši cerkvi, pa nisem vedela, da vodi ta romanja. V pogovoru z njo sem začutila, da je nežna oseba, z močnim občutkom za sočloveka. Zelo rada sem jo poslušala, pa ne le z ušesi. Vse, kar se mi je zdelo pomembno, sem vsrkavala s srcem in z dušo. Do nje sem čutila veliko spoštovanje. Ko mi je v Medžugorju prvič dala v roke zvočnik za molitev,

sem bila kar malo prestrašena. Ko sem se ji drugič prijavljala za romanje, sem kot nekakšno »vstopnico« dobila vprašanje: »Pa vi sploh kaj molite?« To ni bilo »zasliševanje«, ampak izraz njene želje, da gremo na pot res kor romarji in ne kot turisti. Pa je še malo »poibrskala«: »Zakaj pa ste se ponovno prijavili na romanje?« Priznala sem, da mi takšna romanja, na katerih s petjem in molitvijo častimo Jezusa in Marijo, veliko pomenijo.

Se česa posebnega spomnite s prvega romanja?

Bila sem v cerkvi, ki je bila edini kraj, kjer so takrat »objavljali« sporočila. Del sporočila, ki ga je duhovnik takrat prebral, se je glasil: »Bodite orodje v mojih rokah!« Takoj sem se vprašala: »Jaz? Kako naj bom jaz orodje? Kakšno orodje?« Pa se je odgovor kmalu začel kazati! Teh trenutkov ne bom pozabila do smrti!

Kako pa se je sploh začelo to, da ste vi začeli voditi romanja v Medžugorje?

Šlo je postopoma. Prvič je bilo, ko se je Maja želeta udeležila seminarja posta in molitve pri patru Slavku, pa je istočasno imela najavljeni romanje. Nekdo ji je za zamenjavo priporočil mene in tako me je poklicala. Sama sem bila zelo v strahu, kako bo to šlo, tudi romarji so bili presenečeni in na začetku kar malo izgubljeni. Pa sem jim

zagotovila, da bo vse tako, kot bi bilo, če bi bila Maja zraven. Po poti smo veliko molili in peli. Maja nas je pričakala v Medžugorju in bila že ob pogledu na nas zelo zadovoljna. Od takrat me je večkrat prosila za pomoč, ko je imela več avtobusov romarjev ali ko je sama zbolela.

Opazila sem, da ste si za romanje v Medžugorje vedno izbrali dogodke (praznike), ki so še posebej pomembni ali pa posebej povezani z Medžugorjem. Kateri so ti dogodki in zakaj romate ravno takrat?

Kadar Marija človeka pokliče, je to razlog za pot kadarkoli. Sicer pa je vsak mesec kakšen njen ali Jezusov praznik, ki ga je posebej lepo praznovati v Medžugorju. V februarju je svečnica, marca sv. Jožef in praznik Gospodovega oznanjenja. Če

smo v prvih letih šli dol za cvetno nedeljo, smo p. Jozu Zovku nesli našo butarico. Ta pozornost mu je veliko pomenila. On je namreč študiral v Sloveniji in nas je vedno sprejel z velikim veseljem. Spominjal se je, kako so bile v času njegovega študija pri nas polne cerkve ... V juniju je obletnica prikazovanj. Takrat se Medžugorje napolni do zadnjega kotička. Za dvajsetletnico je neki otrok opazil, da je Marijin kip v cerkvi »oživel«, Marijina obleka se je trikrat spremenila. Mi smo takrat bili zunaj in tega nismo videli. Je pa Maja to preverila pri zanesljivih osebah, ki so novico potrdile ... V začetku avgusta Medžugorje napolnijo mladi. Na mladifestu se vrstijo molitev, glasba, slavljenje in pričevanja ljudi, ki so na Marijino priprošnjo ozdraveli, se spreobrnili ali po njenem navdihu kaj naredili. V oktobru častimo Kraljico rožnega

venca, v novembru pa smo posebej radi poromali tisti, ki smo poznali p. Slavka Barbarića. Zadnji dnevi v letu tudi prikličejo veliko ljudi v Medžugorje. Najprej je polnočnica na Božič, nato pa se podobno obhaja prehod v novo leto. To je silvestrovanje z molitvijo, petjem in češčenjem, udeležijo pa se ga zlasti mnogi mladi, ki takrat nimajo šolskih in študijskih obveznosti.

Ste se kdaj srečali s katerim od vidcev?

Z vidci sem se večkrat srečala in slišala Marijina sporočila takoj po videnju. Vicka je imela zmeraj polno romarjev okrog hiše. Enkrat me je posebej blagoslovila in pri videnju priporočila Mariji. Ona je Mariji naštevala imena posameznih romarjev, vedno je imela dolg seznam, drugi vidci so Mariji priporočili skupine tistega dne, ona pa vsakega romarja, ki jo je za to

prosil.

Nekajkrat sem bila na videnjih, ki jih je imela Mirjana v komuni Cenacolo. Spomnim se, kako je vse utihnilo, ko je Mirjana dvignila pogled in so se njene ustnice začele premikati. Njen pogled je bil resen, drugič je jokala, ko je govorila ... takrat sem bila čisto blizu nje ... Zmeraj so me ob tem navdajali mešani občutki, saj smo stali zraven nebeške Matere, čeprav je nismo videli.

Vidca Ivana smo srečali pred njegovim domom s sesalnikom v roki. Povedal je, da bo čistil po stanovanju. Ljudje so bili malo presenečeni, da on to dela. Pa je rekel, da je v življenju treba delati vse in da človek lahko sveto živi v zakonu, v samskem stanu ali v posvečenem življenju.

Marija Pavlović živi v Italiji. Je pa bila tudi v Sloveniji v Stični. Takrat smo se vsi posvetili Jezusovemu in Marijinemu srcu. Po videnju nam je povedala, da takšnega sporočila kot tisti dan ni še nikoli prejela od Marije: »Ne bojte se, Slovenci, ne zase in ne za naslednje rodove.« Bili smo presenečeni in seveda zelo veseli.

Kaj vam pomeni 40-letnica Medžugorja? Kakšni so vaši občutki ob tem jubileju, posebej še ob misli, da živimo v razmerah, ki trenutno romanj ne dopuščajo?

Število 40 ima v krščanski tradiciji poseben pomen. Seveda se ljudje

sprašujemo, kaj bo letos, ko je 40-letnica prikazovanj. Jaz se s tem ne obremenjujem. Če se bo kaj zgodilo, je to v Božjem načrtu. Marija je že v Fatimi obljudila, da bo zmagalo njen Brezmadežno srce. Je pa res, da včasih med molitvijo premisljujem, ali bo nam dano dočakati objavo medžugorskih skrivnosti.

Kako pa vi sami gledate na koronavirus?

Pandemija nas je močno presenetila. Najprej smo verjeli, da se bo našlo cepivo, ki bo hitro »ukrotilo« ta virus. Zdaj pa se širijo že njegove različice, tako da je težko karkoli reči. V Psalmu 91 piše: *»Naj jih pade tisoč na tvoji strani, deset tisoč na tvoji desnici, tebi se ne bo približala. Samo oči ti je treba odpreti, pa boš videl plačilo krivičnikov. Ker ti je Gospod postal zatočišče, ker si Najvišjega izbral za svoje bivališče, te ne bo zadela nesreča, nadloga se ne bo približala tvojemu šotoru«* (Ps 91,7–10). To molim vsak dan in razmišljjam: če bi ljudje imeli Boga na prvem mestu, se kaj takega ne bi dogajalo. Ker pa imajo nekateri sami sebe za boga, se širi zlo v različnih oblikah. Vedno manj ljudi živi življenje, ki je Bogu po volji.

Ko sem romala v vaši družbi, je bil vedno vaš mož zraven. Vas je tudi sicer spremjal na romanjih?

Z možem v glavnem romava skupaj, ja. V začetku je bil malo skeptičen, skrbel ga je naša varnost. Ker pa

smo se vedno vrnili živi, zdravi in zadovoljni, je njegova skrb splahnela. Molitev rožnega vanca mu ni odveč, ga moliva skupaj, da skupaj prosiva in se zahvaljujeva za milosti, ki so nam dane.

Vi res že dolgo romate v Medžugorje. Ali opažate kakšne razlike med romarji izpred 25, 30 let in romarji zadnjih časov?

Razlika je zelo velika. Ko smo romali v težkih in negotovih časih, sta bila najpomembnejša molitev in življenje po Marijinih sporočilih. Razmere v Medžugorju so bile daleč od udobja: ni bilo vedno vode, sobe so bile hladne, nastanjeni smo bili več kilometrov stran ... Pa se nihče ni pritoževal. Nadvse veseli smo bili, da smo lahko romali, da smo imeli prenočišče in hrano, da smo bili pri maši in češčenju Najsvetejšega. Danes pa povsod »brenčijo« telefoni, eni odgovarjajo na klice celo v cerkvi. Nekateri samo kolesarijo skozi kraj, drugi tečejo čez hribe, samo vere ni nikjer. Zato Marija tako prosi, naj molimo za tiste, ki še niso spoznali Božje ljubezni.

Ali imate v zvezi z Medžugorjem še kakšno neizpolnjeno željo?

Ne. V življenju nisem bila nikoli preveč zahtevna. Krstili so me v cerkvi Brezmadežne Device Marije. Včasih mi kdo reče, da sem Marijin otrok, in priznam, da se tudi sama počutim tako. Vsak večer se zahvalim za dan, ki je za menoj, pa naj je bil

lep ali težak. Ker križ je treba nesti do konca. Vesela sem vsakega dne, vsakega človeka, s katerim se lahko pogovorim ... in tako teče življenje, podprtoto z vsakodnevнимi molitvicami. Marija prosi, da ji pomagamo, in stari ljudje to moramo, ker moramo dati mladim doto. To pa je vera, ki je bila tudi nam položena v zibelko.

Kaj je po vašem mnenju najpomembnejše, kar nam želi Marija v Medžugorju povedati?

Marija v nebesih moli za nas. Če smo se odločili, da jo obiskujemo, vemo, da od nas pričakuje spreobrnjenje in sodelovanje pri reševanju sveta.

Intervju pripravila: Mirjam Sterle

Foto: osebni arhiv

SVETNICA 20. STOLETJA

BLAŽENA ALEKSANDRINA DA COSTA (1904–1955)

mistikinja, zavetnica mladih, zavetnica za spolne skušnjave, spokornica

V postnem času spominjamo Kristusovega trpljenja. Pa se res zavedamo njegove teže? Kako se s svojimi križi, trpljenjem, bolečino soočamo mi? Vsak človek nosi svoj križ, takega, kot ga je zmožen nositi. Kdo pa nosi križ tistih, ki svojega križa ne sprejmejo, kdo skrbi za tiste, ki so izgubljeni, ki bi lahko bili pogubljeni? Skrivnost križa, trpljenja in večnega življenja nam lahko približa deklica, ki je pred 117 leti v majhnem podeželskem mestecu Balazar uzrla luč tega sveta.

Balazar je takrat štel le okoli tisoč prebivalcev. Po celotni Portugalski in tudi izven njenih meja je postal znan 21. junija 1832, ko so verniki, ki so prihajali k sveti maši, na tleh videli vtisnjen križ. Prst, ki je oblikovala križ, je bila svetlejša od okolice. Župnik je dal vse skupaj pomesti, a se je križ ponovno narisal. Ukažal je, naj prostor polijejo z obilico vode, a križ se je ponovno pojavit in od tedaj je prst, ki oblikuje križ, temne barve. Križ na tem mestu ostaja vse do danes in je še vedno dobro viden. Dogodek je pripeljal številne romarje. Po manj kot sto letih pa je postal jasno, da ima križ tudi svojo nalogu

in osebo ter poslanstvo.

Na sredo velikega tedna, 30. marca 1904, je bila v Balazarju, v zaselku, imenovanem Kalvarija, na svet poslana deklica Aleksandrina. Imela je še starejšo sestro Deolindo. Živeli sta sami z materjo, saj jih je oče zapustil in se poročil z drugo žensko. Mati je poskušala hčeri izobraziti, zato ju je poslala v najbližjo šolo, a sta tam ostali le 18 mesecev. Deolinda je naredila izpit za tretji

razred, za šestletno Aleksandrino pa je bila to edina šolska izobrazba, ki jo je pridobila. Veroučna izobrazba pa se je nadaljevala v domači župniji, kjer je pela na koru in z dvanajstimi leti postala katehetinja.

Njena mati se je po grenki življenjski izkušnji posvetila služenju Bogu. V župniji je poskrbela za vse bolne in umirajoče, Aleksandrina pa ji je pri tem pomagala. Bila je vesel otrok s smislom za humor in razvijala se je v pravo lepotico. Pri dvanajstih letih je težko zbolela, a se ji je zdravje povrnilo in je odšla delat na domačijo k sosedu Linu Ferrieru, ki je bil okruten možakar. Zato je mati pogodbo prekinila in hčer vzela domov. Na veliko soboto leta 1918 se je Aleksandrino življenje obrnilo na glavo. Njen bivši delodajalec je v spremstvu dveh možakarjev prišel v hišo družine da Costa, kjer so Aleksandrina, Deolinda in vajenka

Rosalina šivale. Možakarji so prišli s slabimi nameni, v grozi je Aleksandrina skočila skozi okno v globino štirih metrov, vstala, pograbila neko desko in se nato vrnila v sobo, da bi pomagala dekletoma. Ko je z desko v roki zavpila proti možakarjem, so zaprepadeni zbežali. Posledice skoka so bile kmalu vidne. Kljub zdravljenju se njeno stanje ni izboljšalo, zdravnik pa je po pregledu dal težko napoved, da nikoli ne bo ozdravela. Aleksandrina je naredila vse, da bi ozdravela, zatekala se je k molitvi, zaobljubila se je, da bo svoje življenje posvetila delu v misijonih. Od 14. aprila 1925 ni več zmogla vstati iz postelje, njeno upanje na ozdravljenje pa je povsem umrlo leta 1928.

Takrat je njena župnija romala v Fatimo, želeta je romati z njimi, a ji je zdravnik pot odsvetoval, zato se je priporočila v molitev. Duhovnik ji je

dal napotke, kaj vse naj moli, a ko se je skupina vrnila z romanja, čudeža ni bilo. Takrat se je začela njena pot sprejemanja in razumevanja njenega poslanstva: biti žrtev za odrešenje duš. Prosila je, da bi vzljubila trpljenje in spoznala, da je trpljenje njen poslanstvo. Jezusu se je darovala kot žrtev za rešitev duš. Leta 1934 je slišala Jezusov glas: »*Dobro opazuj, kaj jaz počnem v tabernaklju: to je to, kar hočem, da storiš tudi ti. Ljubi samoto; pojdi v moje tabernaklje. Tam se boš naučila. Tam je samota, živeta dolga dolga leta, stoletja.*«

Doživljala je pogosta zamaknjenja in tako je slišala tudi Jezusove besede kot potrditev, da je bila izbrana za to poslanstvo: »*Malo manj kot stoletje je minilo, odkar sem v to privilegirano župnijo postavil križ kot znamenje tvojega križanja. Križ je bil pripravljen, le še žrtev je manjkala. A*

v Božjih načrtih je že bila izbrana: ti si bila tista.« Počasi so se njene bolečine stopnjevale in počasi je vse to sprejemala in darovala za vse grešnike. Molila in prosila je Jezusa, da lahko sodeluje pri Njegovem trpljenju in pomaga pri odrešenju duš. Slišala je Njegov glas: »*Daj mi svoje roke; rad bi jih pribil na križ. Daj mi svoje noge, rad bi jih pribil k svojim. Daj mi svojo glavo; rad bi jo okronal s trnjem, kakor so mojo. Daj mi svoje srce, rad bi ga prebodel s sulico, kakor so prebodli moje. Posveti mi celo svoje telo, da bom lahko z njim storil, kar bom hotel.*« Kar je slišala, je povedala svojemu duhovnemu voditelju jezuitu očetu Marianu, ki ji dve leti in pol ni potrdil, da so te besede res Jezusove. Po štirih letih pa se je 3. oktobra 1938 zgodilo prvič, da je doživela pasijon in trpela Jezusove muke na telesu in duši tako, da so to lahko videli tudi navzoči: od

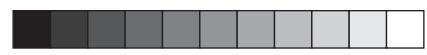

Foto: <http://alexandrinadebalasar.free.fr>

molitve v Getsemaniju do smrti na križu. Jezus ji je tudi dejal: »*Poslanstvo, ki sem ti ga zaupal, so moji tabernaklji in grešniki. Žrtve tabernakljev morajo zadrževati roko Božje pravičnosti, da ne bi uničila sveta, da sveta ne bi doletele še hujše kazni. Zaradi tebe bo rešenih veliko, veliko grešnikov.*«

Aleksandrina je od 3. oktobra 1938 do 27. marca 1942 podoživljala Kristusov pasijon na zaznaven način. Tisti, ki so bili navzoči, so lahko vse videli. Po letu 1942 pa je trpljenje doživljala le navznoter. Ko so jo poskušali dvigniti pri postaji, ko Jezusu naložijo križ na rame, tega niso mogli, četudi je tehtala le 33 kg. Na zunanje dražljaje se ni odzivala, ko so ji kasneje dejali, da so jo

poskušali premakniti, pa je rekla: »Pa saj takrat sem imela križ na ramah.« Vprašali so jo, kako težak je križ, pa je odvrnila, da ima težo vsega sveta. Ko pa so jo skušali dvigniti pri peti postaji (Simon iz Cirene pomaga nositi križ), so jo dvignili brez problema. Napadal jo je tudi zli duh, ki jo je kljub njeni nepokretnosti vrgel iz postelje in jo metal po sobi, da bi ji vzsel pogum. Ko so ljudje slišali o njej, so hiteli k njej na pogovor, molitev in jo obiskovali. Čeprav je grozno trpela, je vsakogar vedno sprejela z nasmehom na ustnicah, molila pa je takole: »*O Jezus, na ustnice mi položi zavajajoč smehljaj, da bom lahko prikrila vse mučeništvo svoje duše.*« Neki duhovnik je pričeval, ko je potekal postopek za njeno beatifikacijo: »*Kdor se z njo pogovarja, nima občutka, da govorí z bolnico, ki zelo trpi.*«

Od leta 1937 ni mogla več zaužiti ničesar, niti kapljice vode, lahko pa je prejela sveto hostijo pri maši, ki je bila darovana v njeni sobici. Začel se je popoln post in popolna anurija (prenehanje izločanja seča) vse do njene smrti oz. nadaljnjih trinajst let in sedem mesecev.

Večkrat v svojem življenju je bila tudi podvržena številnim preiskavam, ki so zanjo bile zelo boleče. Npr.: ko je živila samo od evharistije, je bila za 40 dni premeščena v bolnišnico in pod stalnim nadzorom. Vsi izvidi so

potrjevali, da gre za nadnaraven in nenavaden pojav. Kljub odsotnosti hrane in pijače so bili njeni krvni izvidi normalni. Psihologi so njeni umsko stanje označili kot normalno. Med vsemi zdravniki, ki jih ni bilo malo, je le eden zagovarjal teorijo, da gre za nevrozo. Zaradi tega je še dodatno trpela, saj je škofovska komisija prepovedala obiske na njenem domu in tudi poslala proč že drugega njenega duhovnega voditelja. Aleksandrino je to močno prizadelo, a čas je bil potreben, da so vse te lažne izjave ovrgli in se pokesali ravno tisti, ki so jih prej zagovarjali. Vernikov nihče ni mogel ustaviti, ti so v velikem številu ves čas prihajali k Aleksandrini, med njimi kljub prepovedi celo škofje.

Njeno zdravstveno stanje se je slabšalo, zdravnik, ki ji je pomagal in ji stal ob strani, dr. Azevedo, se je ob slabšanju njene bolezni odločil za poseg. Pripravil je dve leseni opornici in ju pričvrstil na posteljno ogrodje. Na opornici je privezal njene roke in s tem pripomogel, da ni prišlo do izpaha rok. Pod tanko blazino pa je položil dve deski, da je lahko utrdil in čvrsto privezal hrbtenico. Tako je ostala devet let, do smrti. Na dan njene smrti je bila zjutraj ob sedmih v njeni sobici darovana sveta maša, prejela je sveto obhajilo, nato pa vzkliknila: »Tako vesela sem, ko grem v nebesa! Ne jočite, saj grem v nebesa! V tem življenju sem toliko

trpela za duše. Na tej postelji sem se dala iztisniti do te mere, da sem za duše žrtvovala svojo kri.« Želela je, da bi umrla na četrtek, ker je bil to njen najljubši dan, saj je na ta dan Jezus postavil sveto evharistijo. Želja se ji je izpolnila na četrtek 13. oktobra 1955. Vest o njeni smrti se je hitro razširila, na pogrebu je bila nepregledna množica ljudi.

Na njeni nagrobni plošči so njene besede: »Grešniki, če bi vam prah mojega telesa mogel služiti, da bi se rešili, se približajte, stopite nanj, poteptajte ga tako, da čisto izgine. A ne grešite več; ne žalite našega Jezusa! ... Spreobrnite se! Ne žalite Jezusa! Ne dopustite, da bi ga izgubili za vso večnost! Tako dober je. Dovolj z grehom! Vzljubite Jezusa; ljubite ga!«

25. aprila 2004 jo je papež Janez Pavel II. razglasil za blaženo. Mesto Balazar pa je zaokrožilo zgodbo svojega križa.

Posvetitev sveta Marijinemu brezmadežnemu Srcu:

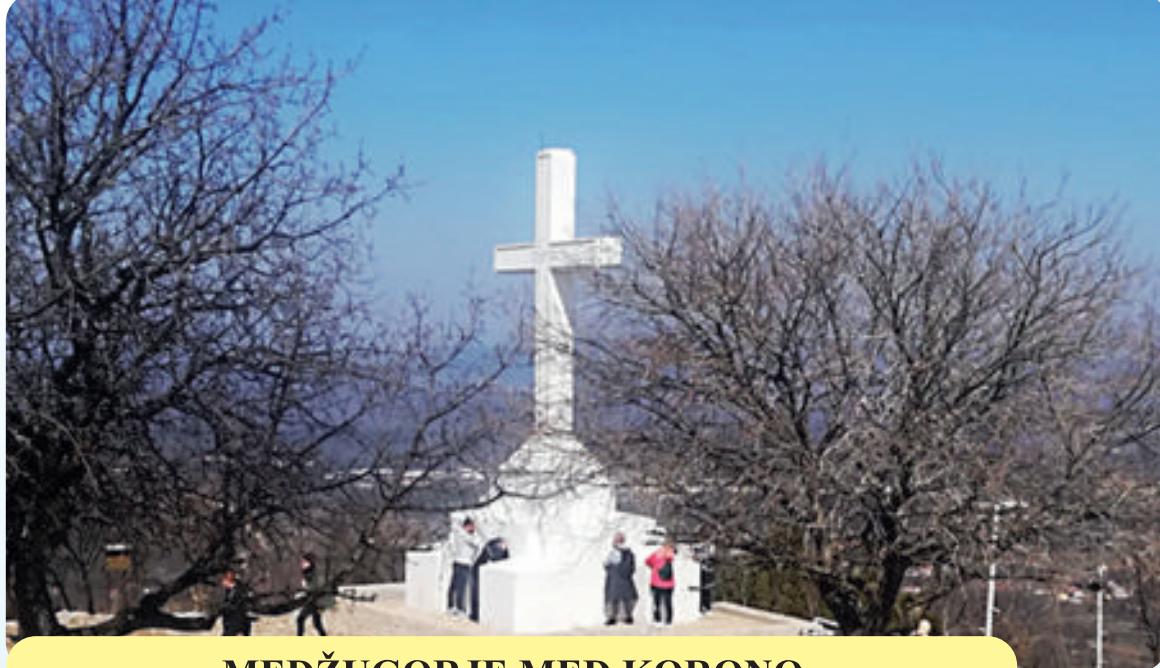
Aleksandrina je prejela besede:
*»Izbral sem te za zelo vzvišene stvari.
Tebe sem uporabil, da papežu prenesem svojo željo, da bi bil svet posvečen moji presveti Materi.
Hočem, da jo častijo kot mene, saj je moja Mati. Hočem, da svet ve za moč,
ki jo ima ona pred Božjim prestolom.«*

Svojemu prvemu duhovnemu voditelju je dejala, da ji Gospod pravi, da pričakuje dejanje posvetitve sveta njegovi presveti Materi ter da je to zdravilo za mnogo zla, ki ogroža svet. Oče Mariano Pinho je napisal pismo in 31. maja 1937 je

Aleksandrina prejela obisk vatikanskega odposlance. Kasneje je oče Pinho pisal pismo kardinalu Pacelliju, ne vedoč, da bo ta kmalu postal papež, ki bo svet posvetil brezmadežnemu Marijinemu Srcu. Ko je bil izvoljen za papeža, mu je ponovno napisal pismo, kmalu je tudi vidkinja Lucija iz Fatime sporočila, da naj Rusijo posvetijo Marijinemu brezmadežnemu Srcu. Oče Pinho je 31. oktobra 1942 iz Fatime poslal Aleksandrini telegram, da je papež Pij XII. v portugalskem jeziku svet posvetil Mariji. To je bil izjemen dogodek. Aleksandrina je zato včasih poimenovana tudi četrta vidkinja Fatime, ki pa je nevidna, tiha, skrita želeta biti in ostati v samoti svoje sobice.

Klavdija Jurišič

Viri in literatura: Gabriele Amorth: Pod tančico smehljaja;
http://alexandrinabalasar.free.fr/for_love_alone_00.htm
<http://www.pueblodemaria.com/beataalexandrinamariadacosta.html>

MEDŽUGORJE MED KORONO

Molitev je tista, po kateri nas Marija med seboj povezuje s svojimi nitkami Ljubezni. Te nitke držijo bolje od vseh navez. To zagotovo vem. Vem zato, ker rada molim in sem bila po molitvi že premnogokrat uslišana, vodena in prepoznana za kakšno poslanstvo. Kaj pomeni varna naveza pa se kot dolgoletna plezalka tudi dobro zavedam. V gorski steni ni polovičarstva, ni zaupanja na tretjine. Tam drži in zdrži le popolno zaupanje. In tako kot plezalec steguje roke in premišljeno premika noge po vertikali navzgor, tako vsakdo, ki moli, s svojimi prsti prebira jagode na rožnem vencu in se dviguje do neslutenih višin Božje bližine. Verjetno se sprašujete čemu takšen uvod v prispevek z zgornjim naslovom. Zato in predvsem zato, ker

je ravno ta naš čas preizkusni kamen vzdržljivosti in zaupanja. In komu lahko bolj zaupamo kot Mariji, da nas bo popeljala do Jezusa Boga?!! V meni je raslo potihoma in mnogo časa. Hrepenenje po romanju v Medžugorje. Najprej sem tiho, skoraj neslišno, vprašala, če bi šel kdo z menoj. Najprej sem vprašala tiste, ki bi po mojem mišljenju zagotovo šli. Pa ni bilo tako. Dobila sem eno zavrnitev in drugo in tretjo ... Da nima smisla, da ni pravi čas, da so potrebni testi in karantena. Bili so sami smiseln odgovori! Vendar moje srce jim kar ni hotelo pritrditi in je iskal naprej. Ker vem, da se na koncu vedno vse izide v pravo smer, sem hrepenenje predala v Marijine roke in tako je steklo. V mislih sem si pripravila tudi zasilni izhod: če ne

uspe nič drugega, grem konec februarja sama na pot. Pa ni bilo treba! Otroci so sami začeli prositi, da bi šli zraven, in potem je z lahkotno preprostostjo tudi mož rekel, da pojdimo skupaj. Testi PCR niso bili noben problem. Na pot smo se podali v ponižnosti, kot pravi romarji. Z molitvijo in vsak s svojo prošnjo. Vse je potekalo mirno in hitro, saj je bila cesta praktično prazna in je bil na trenutke občutek prav veličasten, ko je zahajajoče sonce obsijalo dalmatinsko pokrajino. Po drugi strani pa je bilo kar nekoliko žalostno ... V dobrih petih urah in pol smo bili na cilju.

Ko smo se pripeljali v Medžugorje, smo osupnili, saj nismo ne videli ne srečali nikogar. Bila je nema tišina.

Lučke so osvetljevale Podbrdo, Križevac je odseval svojo veličastnost. Vse je bilo tam, manjkali pa so romarji.

V hotelu Villa Flowers so nas gostoljubno sprejeli. Otroci in mož so šli spat, jaz pa sem se kljub pozni večerni uri v srcu počutila jutranje spočita in sem šla do cerkve. Prav nenavadno sem se počutila, ker nisem srečala nikogar. Vedela sem, da je cerkev že zaprta. Vendar pa sem si že lela, da bi smela poklekniti pred tabernakljem in Marijinim kipom. Razum mi je govoril, da bo nemogoče, srce pa je kot nadobuden otrok šepetal: pri Bogu je vse mogoče. Vsak korak ni bil le korak, bil je izraz hvaležnosti in radosti, da smem biti v Medžugorju. Noč je bila sorazmerno topla in blaga, koraki mehki, tišina objemajoča. Ko sem se znašla pred cerkvijo, sem opazila, da so vrata široko odprta. Postala sem in v presežnem spoštovanju pokleknila ... Trenutek, v katerem sem bila izbrana, da sem uzrla tabernakelj in Marijin kip, je bil res samo trenutek, vendar zame izpolnjujoč kot reka žive vode v suhi puščavi. Potem je prišel čistilec, ki je pomival tla, me kimajoč pozdravil in zaprl vrata. Ja, pri Bogu je vse mogoče in Marija odpira cerkve vsem, ki njej odpirajo srce. To sem spoznala že lani med karanteno in za veliko noč. Na najbolj nepričakovani način se dogajajo čudeži. Tudi Jezus nas uči

najprej z drobnimi čudeži, ko te prepoznamo, šele lahko sprevidimo, kako mogočen je in kako mogočno deluje.

V dneh medžugorskega oddiha smo si vsi napolnili notranje »baterije«, smo pa tudi mnogo novega spoznali. Pot na Podbrdo smo prehodili sami, otroci so molili rožni venec in ob vsaki skrivnosti veselega dela smo si podelili kakšno misel, ki nas je nagovorila, ko smo se ustavili ob reliefu. Na Križevac smo se vzpeli tudi sami, ko pa smo se vračali, se je začel župnijski vzpon z molitvo križevega pota in takrat je bilo začutiti medžugorsko romarsko vzdušje. Bilo je čarobno lepo. Večerni program zelo rada spremjam tudi v živo po internetu. Ko pa smo bili pri večerni maši v živo prisotni, sem občutila, da se moje srce in duša v globini napajata z izvirom čiste Božje bližine. Milina, ki je vame pljuskala iz osrčja evharistije, je neopisljiva in presežna.

Biti v Medžugorju sedaj, ko ni romarjev, je drugače. Ko smo odhajali na pot, sem se vprašala, ali bom mogoče doživela tisto pravo Medžugorje, ko ne bo trum romarjev in bodo trgovine zaprte. Bo morda vse bolj pristno, tako kot v prvih dneh prikazovanj? Bilo je mirno, skoraj nikjer nikogar, le cerkev se je zvečer napolnila, program je potekal po ustaljenem razporedu, vendar pa so zares manjkali romarji. Medžugorje

je odslikava celega sveta. Hrepene je vseh ljudi, barv in ras, poklicev in stanov. Trgovine s spominki so opomin, da je Medžugorje tako dragoceno, da spominki nosijo njegov sijaj v širni svet. Pred časom mi je priateljica, ki je bila v Tibetu, rekla, da je tam srečala gospo z rožnim vencem iz Medžugorja. Imela ga je pripetega na nahrbtniku. Ja, tudi spominki so dragoceno znamenje nevidne Božje bližine.

Medžugorje zares ni samo kraj na svetu, temveč je prostorje v srcu vseh ljudi, ki odprejo srce Božji ljubezni, h kateri nas kliče Marija. Prav po tej ljubezni nam kaže pot do Jezusa.

Medžugorje med korono čaka, čaka na romarje in čaka na naše molitve.

Andreja Marinšek

NA PRESTOLU KRIŽA BOŠ KRALJEVAL NA VEKE

Zahvaljujemo se ti, Gospod Jezus,
ker si v neskončnem daru svojega trpljenja
iz drevesa, ki je prineslo človeštvu smrt,
naredil nepremagljivo zdravilo za življenje in odrešenje.

Gospod Jezus, ko je prišla ura tvoje pashe,
si se kot duhovnik, služabnik in kralj
povzpel na tisti les, na katerem si postavil oltar,
steber resnice in prestol slave,
s katerega boš kraljeval na veke.

Ko si bil med zasmehovanjem dvignjen s tal
in si obvisel pod nebom, si osramočen in nemočen
z neomajno zvestobo in zaupanjem
premagal starodavnega sovražnika sveta.

Tvoja kri je kapljala na zemljo in jo posvetila,
z usmiljeno ljubeznijo si objel trpeče človeštvo.
Zato bodo tvoje pribite roke
v vseh časih ostale znamenje upanja
in novih začetkov po udarcih hudobije.

S tem je tvoja žrtev postala kot pšenično zrno,
ki je padlo v zemljo in umrlo, da je moglo biti obujeno
in da je z novo svežino prineslo bogat sad.
Kar umre v ljubezni, ponovno zaživi
in je kakor reka, ki namaka pusto zemljo.

Slavimo tvoj križ, Gospod,
in z njega črpamo sadove odrešenja,
sprejemamo odpuščanje grehov in preganjam napuh.
Tvoja žrtev krepi našo krhkost,
tvoja svetost odplavlja našo mlačnost.
Svetiš nam s svojo besedo
in nas zbiraš v veliko procesijo,
ki se ob Mariji vije domov k Očetu.

Primož Krečič

Tistega lepega junijskega dne se je zgodil dogodek, ki je spremenil in še spreminja ves svet.

Nihče ni pričakoval, da se bo šestim vidcem prikazala Marija in da bo z nami ostala tako dolgo – 40 let.

Hvala ti, nebeški Oče za ta veliki dar, za ljubezen, ki nam jo izkazuješ z Marijinim prihodom med nas.

Srce gori od veselja in sreče, ko se spomni njenih besed: »Ko bi vedeli, kako vas ljubim, bi jokali od veselja.«

In res je tako! Neizmerna sreča za nas je, da nebeška Mati tako dolgo prihaja med nas, da nas opogumlja, opozarja, spreminja, predvsem pa

nas, če ji dopustimo, vodi k svojemu Sinu Jezusu. Če bi človek hotel opisati vse dogodke, vse milosti, ki smo jih romarji prejemali, bi knjiga bila premalo. Vsak izmed nas, ki je bil vsaj enkrat v Medžugorju, je doživel nekaj, ozdravil, se odločil drugače živeti ... Marija, vsako romanje je bilo tvoj dar, ki si nam ga ti izprosila, podarila ...

Pri vsakem romanju je romar čutil twojo bližino, twoj objem, twojo nežno roko, ki je brisala solze trpljenja, bolečin in nesprejemanja križev. Koliko je bilo teh vzdihljajev in solz, koliko korakov, tudi bosih in na kolenih, ki so zgladili kamne na obeh

hribih, samo ti veš. Koliko ljudi je reklo svoj DA tebi in tvojemu Sinu tako, da so se odločili živeti s srcem tvoja sporočila in tvojih pet kamnov! Koliko se jih je odločilo, da bodo boljši očetje in možje, boljše žene in matere, koliko jih je reklo DA duhovniškemu ali redovniškemu poklicu! Vsi ti ljudje širijo duha Medžugorja, kakor ti naročaš, v svojih družinah, službah, različnih skupnostih ... tam, kjer nas ti najbolj potrebuješ in kamor nas tudi pošiljaš. Marija, hvala za vsako ustanovljeno molitveno skupino, ki je nastala v Sloveniji in kjerkoli v svetu, hvala za vsak post, ki smo ga zmogli, za vsako majhno žrtev in za vse ostale sadove. Hvala ti, ker nas učiš v svoji šoli ljubezni, da vse delamo s srcem, ker na ta način postajamo podobni tebi in tvojemu Sinu. Hvala za vse slovenske duhovnike, ki so sprejeli tvoj klic v duhovniško službo ali pa ob tebi spoznali resnično dragocenost svojega poslanstva, ko so v tvojem zavetju neutrudno spovedovali! Ohrani jih zveste Bogu in svojemu narodu ... In hvala ti za vse čudeže, ki jih po molitvi rožnega venca izprosimo od tebe.

Tudi v mojem življenju je Medžugorje pustilo velik pečat, kar najbrž velja za vsakogar, ki se je »zaljubil« v Medžugorje. Do tebe, Marija, čutim veliko hvaležnost, ker me vedno sprejemaš kot Mati, ki ljubi, vzugaja, opogumlja, vodi, uči

ljubiti druge in Boga ter sprejemati vsak dan svoj križ.

Odgovoriti na tvoj klic, biti apostol tvoje ljubezni, vere, miru in veselja, je zelo težko, a hkrati zelo lepo, ker se s tem čutimo še bolj povezani s Teboj in tvojim Sinom, ker s tem uresničujemo načrt, ki ga je Bog že od samega začetka pripravil za nas, tudi če nismo vedno zvesti. Ti pa v teh 40 letih nisi nikoli obupala nad nami, nikoli nas nisi obsojala, nikoli grozila s kaznijo. Tvoja sreča v nebesih ni popolna, ker vidiš nas, svoje otroke, kako trpimo, ker ne poznamo Božje ljubezni. Zato nas kot Kraljica miru vedno znova vabiš, da se zatekamo v tvoje brezmadežno Srce in v Jezusovo presveto Srce, kjer najdemo mir in varnost.

V enem od sporočil si rekla, da razumeš naše bolečine in stiske, da pa mi ne razumemo tvoje bolečine. Dovoli nam, draga Mati, da obrišemo tvoje solze, tako kot ti vedno brišeš naše. Naj bomo tvoje podaljšane roke, ki bodo pomagale bratom in sestram na poti vere, upanja, ljubezni in veselja, da bomo nekoč vsi skupaj slavili Boga v nebesih!

MOLITEV:

Kraljica miru, blagoslovljena Devica Marija, bila si poslana iz nebes v Medžugorje, da nas povabiš k spreobrnjenju. V teh milostnih časih nam pomagaj, da pripravimo svoja srca na veličastno 40. obletnico

prikazovanj in na zmago tvojega Srca. Pomagaj nam, draga Mati, da bomo v polnosti živelji tvoja sporočila, da bomo molili Jezusa iz srca, da bomo odprtji za Svetega Duha. Istočasno ti izročamo vse naše prošnje ...

Hvala, draga Mati, da si z nami in da nas brezmejno ljubiš po Kristusu, našem Gospodu. Amen.

Oče naš ..., Zdrava Marija ..., Slava Očetu ...

Kraljica miru, prosi za nas.

Petra Černivec

OTROCI – VELIKANI VERE

Množica romarjev od vsepovsod vsakdan prihaja v Medžugorje. Vsak s svojo življenjsko zgodbo, zahvalo in molitvijo na ustnicah. Desetletni Nicolas Llarena iz Gvatemale je v Medžugorje prišel s starši. Z nami je podelil nekaj misli o svoji veri. Zakaj raje moli, kot se igra, kaj misli o Medžugorju, o čem največ premišljuje: »Prišli smo v Medžugorje, ker nas je poklicala Marija, kot je že mnoge pred nami. To je prečudovita izkušnja, biti v tem svetem kraju. Želel sem priti, ker sem hotel biti bližje Jezusu in Mariji. Zelo sem vesel, da sem tu, ker sem teh nekaj dni preživel z Marijo. Čudovito je bilo, ker sem se lahko povzpel na

Hrib prikazovanj in molil. Gor sem šel bos, ker sem hotel tudi jaz nekaj žrtvovati. V mojem življenju je najpomembnejše to, da se zbere vsa naša družina in da skupaj molimo. To imam najraje.«

Prevod Petra Černivec

Vir: Glasnik mira 4/2018

PRIČEVANJE

V MENI SE JE RODILO NEKAJ NOVEGA

Pozdravljeni! Hvaljen bodi Bog! Ime mi je Robert Teisler, star sem 50 let, sem poročen, tu imam tri otroke, enega pa v nebesih. Rojen sem v Nemčiji, kjer sem tudi odraščal, vendar sem hrvaškega porekla. Priimek Teisler zveni bolj nemško, ker so naše korenine po očetovi strani v Avstriji.

Že kot otrok sem o Medžugorju slišal od staršev in starih staršev, a šele avgusta 1990 sem prvič prišel sem. Kot dvajsetletnik sem prišel v Hercegovino na obisk k maminim sorodnikom. V Medžugorju sem preživel le en dan. Iskreno povedano

nisem doživel nič posebnega, a v sebi sem začutil globok mir. V letih 1995/96 sem služil v hrvaški vojski in tam veliko bral o Medžugorju. Od starejšega brata sem dobil veliko medžugorskih revij, ki jih je izdala Gebetsaktion Medjugorje Wien, in od takrat sem želel izvedeti več o dogodkih v Medžugorju.

Ko sem se leta 1996 vrnil iz vojske, sem naročil vse knjige p. Slavka Barbarića in jih prebral na dušek. Dobro se spomnim, da sem tudi svoji ženi pogosto bral iz teh knjig. Vsak dan sem ji bral predvsem Marijina mesečna sporočila. Takrat je bilo to

Marec-april 2021

31

za mojo ženo preveč, a je potrebežljivo poslušala. V meni se je rodilo nekaj novega. Vedno bolj sem hrepel po tem, da bi odšel v Medžugorje. Bilo pa je veliko ovir, med drugimi tudi skrb, kako dobiti proste dni za silvestrovo in podobno.

Ko sem se tako nekoč zanimal za romanje v Medžugorje, sta bili v enem terminu prosti samo še dve mesti. Na koncu se je vse dobro izšlo. Z ženo sva se prijavila za romanje z avtobusom za silvestrovo v organizaciji Medjugorje-Deutschland. Že med potjo (skupaj z 200 mladimi) smo na avtobusu poslušali mnoge pripovedi in tudi pojasnila. Tako, recimo, nismo vedeli, da Božja Mati vsakega 25. v mesecu daje sporočilo za župnijo in za ves svet. Prav tako nismo vedeli, da imajo nekateri vidci še vedno vsakodnevna videnja. Na tem romanju se je zgodilo veliko lepega, največji dar pa je bila življenjska spoved moje žene. V tem

tednu sva zares spoznala Medžugorje. Kot mlad zakonski par sva dočakala novo leto v molitvenem ozračju v cerkvi sv. Jakoba. To je bilo nekaj posebnega, nekaj novega, drugačnega od običajnih pričakovanj novega leta.

Po tem se je pri naju dveh dogajalo veliko stvari. Začela sva skupaj moliti rožni venec, prej pa sva molila vsak zase. Po povratku sva svojim prijateljem veliko govorila o Medžugorju. Govorila sva, da bi morali iti na romanje v Medžugorje. Bila sva celo pripravljena organizirati romanje za Karlsruhe in okolico, kjer sva živila, ker v tem času nihče iz tega kraja ni organiziral romanj. Kogarkoli pa sva vprašala, sva v odgovor dobila dvom: »Kako pa bosta to izvedla? Ta romarski kraj še ni priznan.« Stala sva nekako pred zaprtimi vrati. Zato sva rekla: »Dobro, morda čas še ni dozorel, bova pa še naprej molila v ta namen.«

Šest mesecev po vrnitvi sva prejela telefonski klic društva Medjugorje-Deutschland. Vprašali so naju, ali sva se pripravljena vključiti v apostolat za romanje z avtobusom in letalom. Sprejela sva to povabilo. Mislila sva, da bova to delala leto dni, na koncu pa sva pri Medjugorje-Deutschland delala štiri leta. Opravljala sva pisarniška dela, bila sva vključena v organizacijo romanj z avtobusom in letalom in spremljala sva romarje v

Medžugorje. Za naju je bil to poseben, milostni čas. Nečesa se dobro spominjam. Namreč, ko sva z romarji odhajala iz Nemčije, sva na njihovih obrazih pogosto opazila, da nosijo neko breme, neko bolečino, osebne življenjske križe. Ko pa smo se čez nekaj dni vračali, so imeli romarji v sebi novo življenjsko veselje, obraz jim je kar sijal. Opazila sva vidne sadove. Ljudje so se spreobračali, njihovo življenje je dobivalo nov smisel, razumeli so svojo krščansko vero, ki so jo doslej živeli površno, in se vračali domov trdno odločeni, da bodo spremenili svoje staro življenje. In to je zame Medžugorje! Spreobrnjenje, veselje, upanje. Moja izkušnja je, da ljudje v Medžugorje ne pridejo samo enkrat, ampak se vedno znova vračajo k izviru. Tu občutijo prisotnost Božje Matere in doživljajo srečanje z živim Bogom.

V obdobju, ko sva spremajala romanja, se je v nama porodila nova ideja. Razmišljala sva o tem, da bi v samem Medžugorju odprla krščansko knjigarno za romarje nemškega jezikovnega področja. Spomnil sem se namreč, kako se me je, ko sem bil v vojski, preko knjige dotaknila Božja beseda in kako sem prebiral Marijina sporočila. To me je spodbudilo h globljemu krščanskem življenju. In upala sva si storiti ta korak. Z ženo sva v Nemčiji vse pustila in se s svojimi tremi otroki

preselila v Medžugorje. Takrat so nama mnogi govorili: „Pa saj tega ne moreta storiti! Ne bosta se mogla prilagoditi, ker sta odrasla v Nemčiji!“ itd. Celo najini starši so naju poskušali odvrniti od tega. Ampak moja žena in jaz sva močno čutila ta klic, ki sva ga oba več kot dve leti nosila v molitvi. Točno 25. junija 2001 sva odprla nemško krščansko knjigarno Tiberias in sedaj že skoraj 20 let živiva tukaj. Iskreno lahko rečem, da niti v enem samem trenutku nisva obžalovala, da sva storila ta korak.

Na začetku sva tukaj v Medžugorju molila za en poseben namen: da spoznava tudi druge družine in da organiziramo molitveno skupino. Pri tem je odločilno vlogo odigrala ena od knjig patra Slavka Barbariča. Imenuje se Molite skupaj veselih src. V sporočilu 25. septembra 2000 je Marija rekla: »Povezujte se v

molitvene skupine ...« Samo dve leti kasneje, torej leta 2003, sva bila na družinskih duhovnih vajah v Vepricu na Hrvaškem in tam sva spoznala nekaj družin iz Medžugorja. Spontano je prišlo do tega, da smo organizirali molitveno skupino. Sedaj je že 17 let, odkar se srečujemo vsak petek skupaj z otroki, zmolimo en rožni venec, med desetkami ob spremljavi kitare zapojemo kakšno kratko pesem, preberemo evangelij tistega dne in najnovejše mesečno sporočilo. Na koncu imamo prijetno druženje. Dvakrat letno imamo družinske duhovne vaje, ki jih vodi duhovnik, naš župnik: jeseni v Medžugorju, spomladis pa na jadranski obali. Na te duhovne vaje sedaj prihaja že več kot 200 družinskih članov.

Povedati bi vam želel še malo o sedanji situaciji v Medžugorju (Op. ur.: snemano decembra 2020). Za nas je nekaj nepredstavljivega, da skoraj

vse leto tukaj ni romarskih skupin, da prihajajo romarji samo občasno in bolj individualno. To je neverjetno. Vendar je za nas domačine in za ljudi iz okolice Medžugorja tudi ta težki čas blagoslovjen čas. Zelo smo aktivni v molitvi in vsako jutro ob 5. uri gremo na Hrib prikazovanj in molimo vse tri dele rožnega venca za Marijine namene in za njene načrte. Peš romanja znotraj BiH so vedno bila in ostajajo intenzivna in močna. Zato tudi za naprej upajmo in molimo za to, da bodo romarji iz vsega sveta spet lahko prišli v Medžugorje. In zato – kmalu nasvidenje!

Robert Teisler
pričevanje na nemškem Međugorje
online kongresu

Tekst in foto:
<https://www.youtube.com/watch?v=d1FgVFBAwMI>
<https://www.youtube.com/watch?v=usWjdk56Xno>

Foto: <https://www.facebook.com>

PAPEŽ FRANČIŠEK V DEŽELI MUČENCEV

Papež Frančišek se je v marcu podal na svoje 'najbolj tvegano potovanje', in sicer v Irak, ki je zaznamovan z vojno, nasiljem, spopadi in zločini. **Kristjani so v pretežno muslimanskem Iraku že dalj časa preganjani**, številčno se je njihova skupnost z 1.400.000 kristjanov (6 % prebivalstva) skrčila na 250.000–400.000. Pritisk na kristjane se je začel zlasti po napadu Združenih držav in zavezniške koalicije. V nedeljo, 1. aprila 2004, so hkrati minirali šest cerkva v Bagdadu in Mosulu. Leta trajajoča vojna in spopadi so **prisilili kristjane, da so zapustili svoje domove v Iraku in na Bližnjem vzhodu**. Do leta 2020 je bilo vsaj 25 krščanskih vasi na severu države izpraznjenih do zadnjega prebivalca.

Po koncu vojne se je le začel dialog med religijami. Marca 2020 so voditelji iraških muslimanskih, jezidskih in krščanskih skupnosti izdali skupno izjavo, v kateri so soglasno pokazali svojo **zavezost miru in izrazili solidarnost z žrtvami** zločinov samozvane Islamske države. Leta 2020 so božič razglasili za uradni praznik. Kristjani upajo, da bo obisk papeža Frančiška še en nov začetek.

Še vedno ostaja **odprto vprašanje**

Foto: <https://www.vaticannews.va>

nasilja nad manjšinami, ker mnogi zakoni postavljajo kristjane v podrejeni položaj. Če se **krščanski moški poroči z muslimanko**, se **mora spreobrniti v islam**. Če se krščanska ženska poroči z muslimanom, se otroci vzugajajo le v muslimanski veri. Muslimanom, ki sprejmejo krščansko vero, grozi smrt, zato navadno poiščejo azil v tujini. Tudi v kurdskem prostoru je podobno.

Po prihodu na letališče v Bagdadu se je papež Frančišek srečal z državnimi in verskimi predstavniki ter predsednikom Barham Salihom.

Povedal je, da prihaja kot spokornik, ki prosi odpuščanja za uničenje in krutost. Bil je kritičen do držav, ki so že lele tu uveljavljati svoje interese. Poudaril je, da je treba dati glas graditeljem miru, ubogim, preprostim, vsem, ki želijo živeti, delati in moliti v miru. Po tem dogodku se je odpeljal v sirsko-katoliško stolnico Sayidat al-Nejat (Naša Gospa Zveličanja) v Bagdadu. Želet se je srečati s trpečo krščansko skupnostjo, ki izhaja iz apostolskih časov. Tam sta ga skupaj z verniki toplo sprejela patriarh Ignace Youssif Younan in kardinal Louis Raphael Sako, ki se mu je zahvalil za 'pogumen obisk'.

V tej cerkvi so oktobra 2010 med sveto mašo pripadniki Al-Kaede umorili 48 vernikov in dva duhovnika, za katere poteka postopek kanonizacije. Ta atentat na kristjane

je najbolj krvavo dejanje nad kristjani v Iraku pa padcu Sadama Huseina. Po njem je 70 % sirsko-katoliške skupnosti v Bagdadu pobegnilo iz države. Papež Frančišek je pri srečanju z duhovniki, redovniki, semeniščniki in kateheti poudaril, **naj jih spomin na krvave žrtve navdihuje, da bi obnovili zaupanje v moč križa in njegovo odrešenjsko sporočilo odpuščanja, sprave in novega začetka.** S priliko o gorčičnem semenu je opogumil to malo skupnost, da bi z zgledom sožitja bogatila pot države kot celote. Spomnil je škofe, naj bodo »'pastirji, služabniki ljudstva in ne državni uradniki«. Ko se je obrnil h vernikom, je poudaril, da smrt mučencev »'močno opozarja, da je spodbujanje k vojni, širjenje sovraštva in nasilje krvi povsem nezdružljivo z naukom vere«.

V soboto, 6. marca, se je z letalom odpeljal na letališče Najaf in od tam na vladostni obisk k velikem **ajatolahu Sayyidu Aliju Al-Husayniju Al-Sistaniju**. Njegova rezidenca stoji v uličici ob svetišču imama Alija, ki velja za tretji sveti kraj islama (za Meko in Medino). Papež je izstopil iz avtomobila in odšel peš po ozki uličici. Al-Sistani ga je v znak spoštovanja pozdravil stoje.

Najaf je za šiite nekaj podobnega kot Jeruzalem za Jude in kristjane. Zato je papež poudaril pomen sodelovanja in prijateljstva med verskimi skupnostmi, ki morejo z medsebojnim spoštovanjem in dialogom prispevati k dobremu Iraka, širše regije in celotnega človeštva. Petrov naslednik se je zahvalil velikemu ajatoli al-Sistaniju, ker je

skupaj s šiitsko skupnostjo v zadnjih letih povzdignil glas v obrambo najšibkejših in najbolj preganjanih ter potrdil svetost človeškega življenja in pomen enotnosti iraškega ljudstva. Papež Frančišek je tu ponovil svojo molitev Bogu, Stvarniku vseh, za prihodnost miru in bratstva, za ljubljeno iraško deželo, za Bližnji vzhod in za ves svet. Za voditelje iraških krščanskih skupnosti je bila to »ena najpomembnejših točk« apostolskega potovanja v Irak. Pravijo, da šiitski vodja »ni politik, ampak človek vere, ki dela za bratstvo«.

Po tem srečanju je papeža Frančiška vodila pot v Nassiriyo in potem na planoto Ur. Na Hribu miru, Tell Al-Muqayyar, so v zapuščenem puščavskem prostranstvu ruševine Abrahamove hiše. **Tu je biblijski Ur**, kjer je Abraham prvič govoril z Bogom, to je zibelka in rojstni kraj očaka, ki povezuje Jude, kristjane in muslimane. Papež je **nagovoril predstavnike sunitov, šiitov in jazidov**, da so vsi sad **Abrahamovega klica** in njegove poti, ki je spremenila zgodovino. Bog je Abrahamu naročil, naj pogleda v nebo in tam prešteje zvezde. »V teh zvezdah je videl obljubo svojih potomcev, videl je nas.«

Ur naj bi tako postal **kraj medreligijskega dialoga**, v katerem bo odmeval **klic k bratstvu**. Naravnost, ki ji je treba slediti, da

Foto: <https://www.catholicnews.com>

bi šli po stopinjah Abrahama, je pogled v nebo, k Bogu, Bog pa nas pošilja k bližnjemu. Ne bo miru v svetu, dokler drugi ne bodo postali 'mi'. Papež je tudi spodbudil, naj iz tega izvira vere spoznavamo, **da je Bog usmiljen in da je bogokletno dejanje oskrniti njegovo ime s Sovraštvom do bratov**. Zato morajo predstavniki abrahamovskih ver prevzeti odgovornost za to, **da orodja Sovraštva spremenijo v orodja za mir**. Izpostavil je skrb za hrano, odpravo obtoževanja in korupcije, zavarovanje planeta pred plenilskimi nameni kapitala in zlasti skrb za vsako človeško življenje.

Papež Frančišek se je vrnil v Bagdad, kjer je v **cerkvi sv. Jožefa** obhajal sveto mašo. Spomnil se je katoliške skupnosti, v kateri je nastajala krščanska modrost, in **mnogih pričevalcev, ki so živeli blagre ter pomagali Bogu uresničiti obljube miru**. V duhu blagrov je poudaril, da se je na križu pokazala ljubezen, ki je močnejša od greha. Tudi mučenci so bili po ljubezni zmagovali v preizkušnjah. Blagri ne zahtevajo izrednih dejanj, ampak predvsem vsakodnevno prizadevanje in pričevanje. Jezus je učil potrpežljivost, ki vedno začenja znova in je prva lastnost ljubezni. **V stiski je mogoče pasti v dve skušnjavi**. Prva je **pobeg**, druga pa je **odzivanje z jezo in silo**: učenci so v zmedenosti pobegnili od Jezusa, Peter

je segel po meču. Jezus pa je spremenil svet z močjo ponižne ljubezni in vztrajanjem na svojem mestu in za ljudi.

Tretji dan apostolskega potovanja po Iraku **se je papež podal v Erbil**, kjer ga je na letališču sprejel predsednik Iraškega Kurdistana. Potem se je peljal v **Mosul**, kjer je **molil za žrtve vojne** na Hosh al-Bieaa (na Trgu cerkve). Po pričevanju Raida Kalla in Gutaybija Aaghia, ki sta govorila o prisilnem izseljevanju številnih krščanskih družin, je sveti oče poudaril, da je to velika škoda ne samo za te skupnosti, ampak za družbo, ki so jo zapustili. Papež je ponovil svoje trdno prepričanje, **da je bratstvo močnejše od bratomora, upanje močnejše od smrti in mir močnejši od vojne**. Če je Bog, potem je Bog življenja, v njegovem imenu ni dovoljeno ubijati bratov. Če je Bog, je Bog miru, v njegovem imenu se ni dovoljeno bojevati. Če je Bog, je Bog ljubezni, zato ni dovoljeno sovražiti bratov. Rekel je: »Zaprli smo se vase ter v svoje sebične interese in smo, brezbrižni do Tebe in drugih, zgradili vrata pred mirom. Tako se je ponovilo to, kar je prerok Jona slišal reči o Ninivah: 'Zlobnost ljudi se je dvignila vse do nebes' (Jon 1,2). Prebivalci Niniv so poslušali Božji glas in v spreobrnjenju našli rešitev.«

Zatem se je sveti oče s helikopterjem odpeljal v **Qaraqosh** in obiskal

sirsko-katoliško

Brezmadežnega spočetja. Teroristi Izisa so jo uničili in naredili v njej poligon za strelisce. Rešena in vrnjena je bila šele leta 2017. Papež je nagovoril vernike in poudaril, da terorizem in smrt nimata zadnje besede. Zadnja beseda vedno pripada Bogu. V bližini 8. marca se je posebej spomnil na ženske, ki so bile žrtve zadnjih desetletij vojne.

Po opoldanski molitvi Angel Gospodov se je vrnil v Erbil in maševal **na tamkajšnjem stadionu Franso Hariri.** Ob sklepu svete maše ga je pozdravil in se mu zahvalil erbilski nadškof msgr. Bashar Matti Warda. Papež je pozdravil **njegovo svetost Mar Gewargisa III., katolikosa-patriarha Vzhodne asirske Cerkve.** Preko njega je svoj objem namenil kristjanom različnih veroizpovedi. Mnogi izmed njih so prelili svojo kri in kot mučenci svetijo skupaj kot zvezde istega neba.

stolnico

Poudaril je, da nas od zgoraj prosijo, da bi hodili skupaj in brez obotavljanja proti popolni edinosti.

Papežovo potovanje v Irak je mogoče »brati« z različnih vidikov. Gotovo je bilo zgodovinsko, **vendar je bila v središču vera**, abrahamovska vera. Papež je izrazil preprostost evangelija, ki ga razume kot vodilo svojega služenja: pustiti lastno gotovost in tvegati v zaupanju Bogu.

Drugi vidik je bratstvo, Frančišek je bil v Iraku kristjan, mož, ki je stal skupaj z drugimi možmi in se z njimi pogovarjal iz srca, brez diplomatske zvitosti. Zato se v Uru religije niso pojavile kot identitetna zastava, ki ločuje, ampak kot sila, ki združuje in oznanja mir. **Papež je obiskal in podprl trpečo Cerkev v Iraku** ter se z njo veselil mnogih sadov mučeništva in novih začetkov.

Primož Krečič

Foto: <https://www.vaticannews.va>

RAZMIŠLJANJE

ČE SE ZATEČEMO K NJEJ ...

*Spodbude s. Emmanuel ob sporočilih Kraljice miru
po vidkinji Mariji 25. februarja 2021*

Impresivno je, da Devica ne prihaja brez dovoljenja Boga, saj pravi: »**Bog je dopustil, da sem tudi danes z vami, da vas poklicem k molitvi in postu.**« Junija bo 40 let, kar se Devica prikazuje. Določenim vidcem se še prikazuje vsak dan. Tega smo se na neki način navadili. Tu so ljudje, ki so rojeni v tem času 40 let; dnevna prikazovanja so zanje samoumevna. Ne smemo pozabiti, da je Devica že rekla, da se bo nehala prikazovati, ker pa so se jokali, je s svojim prihajanjem nadaljevala. Čeprav nisem prerokinja in ne govorim v

imenu Cerkve, mislim, da lahko ugibam, da je bil plan A za Boga sprva drugačen. Ker odgovor na povabilo naše Matere ni bil najboljši, je Gospod sprejel plan B, to pomeni podaljšanje Marijinih prihodov v korist reševanja duš. **Torej smo sedaj v planu B.**

Da Marija prihaja na zemljo, je delo Očetove ljubezni. **Oče je tisti, ki jo pošilja.** In k čemu nas vabi tokrat? Vabi nas **k molitvi in postu.** To bi moralo biti že zasidrano v naših srcih in zavesti, saj je to ponovila že neštetokrat! Cilj tega prikazanja je

bil, da nam to ponovi. Mama ponavlja, dokler otrok ne razume. In če nam še po 40 letih Devica priporoča »molitev in post« in »molitev s srcem ter post s srcem«, je to potrebno. Pritožujemo se, da je na svetu zlo, da gre slabo, **ona pa nam že 40 let dopoveduje formulo za izboljšanje sveta.** Ob prehodu v 3. tisočletje so se nam obetali časi napredka in miru, če bi postavili Boga na prvo mesto. To je bil Gospodov plan A. Pa je moral sprejeti plan B in nam še pošilja svojo Mater, da bi slišali od nje, da gre svetu slabo. In če gre slabo, to ni od Boga. Ne smemo obtoževati Boga, ni On tisti, ki povzroča zlo. **To je sad naše gluhosti** za Božjo besedo.

Živite ta čas milosti in bodite priče upanja, ker, ponavljam vam, otročiči, da je mogoče z molitvijo in s postom tudi vojne odvrniti. Kliče nas, naj se zavemo, da imamo milosti. Jezus je rekel sestri Faustini: 'Izkoristite ta milostni čas, ker bo kmalu napočil čas pravičnosti.' Čeprav je veliko slabega, ker zlo deluje, verjemite, da Gospod deluje še veliko bolj.

Hudobec dela veliko hrupa, hoče biti »na sceni« in pokazati, kako je dejaven. **Bog pa vse pripravlja na skrivnem, v tišini.** A ko bo izbruhnilo, bo zares izbruhnilo. To bo zmaga Marijinega brezmadežnega Srca. **Nove binkošti ljubezni, razsvetljenje zavesti.** To bo

veličastno. V novih binkoštih ljubezni bo ves svet prejel izlitje Svetega Duha. V tem milostnem času se pokesajmo, prosimo Boga odpuščanja in usmiljenja. Gremo proti tem dogodkom. Resnica je, da smo sedaj v pričakovanju, kaj se bo zgodilo.

Devica nam pravi, naj ne govorimo o zlu in o slabem, ampak raje o dobrem. Vicka je nekoč rekla: »**Ko govorite o dobrem, se slabo stopi.**«

Ko govorimo o slabem, je satan zadovoljen, s tem mu laskamo. Če pa govorimo o dobrem, slavimo Boga. Povejmo vse, kar je Bog naredil v našem življenju. In Devica dodaja: **bodite priče upanja.** Od kod prihaja danes upanje? ... **Od molitve in posta. Celo vojne se lahko odvrnejo.** Danes se bojimo vojn, poplav, potresov ... Kot bi Bog ne obstajal, kot bi satan postal vladar sveta ... Toda Gospodar sveta je Stvarnik, ki ima svoj načrt. Če je satan še aktiven, je zato, **ker ni bil zaustavljen z molitvijo in s postom!**

Devica je tokrat prvič rekla, da se lahko celo vojne odvrnejo, po navadi je rekla **ustavijo ali preprečijo.** Ena vojna je že tu – v naših srcih. Zato je pomemben post, da premaknemo »fronte«, ki so še v naših srcih zaradi pomanjkanja odpuščanja. Kajti če ustvarim mir v svojem revnem malem srcu, bo to reka, ki bo preplavila ves svet. To je povabilo za vsakega od nas. **Predvsem pa ne hranite nobenega strahu v svojem srcu.**

Foto: <https://crc-resurrection.org>

Sprejmite milosti in živite ta čas milosti. Da bi pričevali upanje, ki ga potrebujejo vaši sosedje! Nimajo Boga, ne molijo. Nimajo nič, kar bi jim dajalo upanje. Kdo jim bo prinesel Boga, če ne vi?

Otročiči, verujte in živite v veri in z vero ta čas milosti ... Pogosto Devica reče, da je vera biti eno s Kristusom, priključitev na Boga. Bolj ko boste molili s srcem, se postili in prejemali zakramente, bolj boste rastli v veri. Nadalje pa Marija doda še: **Moje Brezmadežno srce ne pušča nikogar od vas v nemiru, če se zateče k meni.** Vabim vas, da ponovite svojo

posvetitev Brezmadežnemu Marijinemu Srcu, da boste ponovno našli srčni mir. Mala Jacinta je po šestem prikazovanju v Fatimi prejela to sporočilo in naročila Luciji: »Ko bo prišel čas, povej vsemu svetu, da:

- 1. Bog daje milosti po Marijinem brezmadežnem Srcu,**
- 2. moramo za milosti prosi Marijo,**
- 3. Jezusovo Srce želi, da ga častimo z Marijinim brezmadežnim Srcem.**
(Devica je priporočila, da bi v vseh domovih bili podobi njenega brezmadežnega Srca in Jezusovega Srca),
- 4. moramo prosi Marijino brezmadežno Srce za mir, ker ga je Bog njej zaupal.«**

Drugače povedano, vsakič ko prejmemmo mir, nam ga daje Bog, saj je On vir miru, a ga vedno daje po Marijinem brezmadežnem Srcu. Kot Mati daje mir vsem otrokom, ne le katolikom. Seveda, če imamo srce dovolj čisto, da ga lahko sprejmemmo. Marijino Srce ne bo pozabilo nikogar, **ki se bo zatekel k njej.** To me spominja na prikazovanja na Rue du bac, kjer se je Marija prikazovala sv. Katarini Laboure. Videla je Devico, ki je nosila kristale na zapestjih. Ti kristali so sevali zelo svetle žarke, nekateri pa sploh niso sevali. Pa je vprašala zakaj. Devica je odgovorila: »**To so milosti, za katere me ni nihče prosil.**« To pomeni, da je še

veliko milosti »na zalogi«. Zato častite Marijino brezmadežno Srce, ker je zaklad milosti. Devica nam želi posredovati mir srca, **če se zatečemo k njej**. Jezus je tisti, ki nas bo odrešil s pomočjo Device Marije. Kdor ima Marijo v svojem srcu, je varen. Ona pravi: poglejte moje Srce, ljubite Jezusa, bodite z Njim, verujte Vanj, navežite se Nanj, molite Ga, slavite Ga. **Vaše edino zatočišče naj bo Srce mojega Sina.** Ni drugega odrešenika. Mislite torej na kristale in se spravite s tistimi, o katerih slabo mislite, ki ste jih kritizirali ali jim celo žeeli slabo, prosite za milosti. Očistite svoje srce s temeljito spovedjo.

Devica konča: »**Posredujem za vas pred Najvišnjim in molim za mir v vaših srcih in za upanje v prihodnost. Hvala vam, ker ste se odzvali mojemu klicu.**«

Ona se ne utrudi. Posreduje za vsakega izmed nas. Mala Jacinta je povedala, da »**ona prosi poimensko za vsakega od vas!**«, **kot da bi bili vi edini na svetu.** Ko jo prosite za mir, se bo naslonila na vašo molitev. Če bo vaše srce odprto, bo prinesla obilje miru, od katerega ona prekipeva.

Molim za mir v vaših srcih in za upanje v prihodnost – tu je zadela »žebljico na glavico«, naj **upamo v prihodnost.** Dotaknila se je nevralgične točke današnjega dne – upanja v prihodnost. Pred nami je lepa prihodnost, dragi prijatelji, so pa

tudi preizkušnje! Vsekakor pa ne take preizkušnje, ki jih Jezus ne bi že odrešil. Marija nas poučuje o trpljenju. Pravi: *Dragi otroci, ne pozabite, da se bo vsaka vaša preizkušnja preobrazila v slavo.* Satan bi nas rad naredil žalostne zaradi preizkušenj. **In veste, kako ga premagati? Z zahvalo za preizkušnje!** Tako ga prizemljimo. Gospod, zahvaljujem se Ti za način, kako boš uporabil to preizkušnjo, in Te slavim, ker si Ti trpel, da lahko jaz svoje trpljenje pridružim Tvojemu veličastnemu trpljenju. Zahvaljujem se Ti, da si mi dal priložnost, da trpm s Teboj, da bi bil poveličan s Teboj. **Tako je satan popolnoma na tleh.** Tako zmagujemo. Tako ohranjamo upanje v prihodnost. In če še dvomite o tem, ali bo naša prihodnost lepa, se spomnite Marijinih besed: »... molim za mir v vaših srcih in za upanje v prihodnost«, da bo vaša prihodnost lepa, četudi bo šla skozi trpljenje. Okoli nas so milijarde ljudi, ki ne poznajo Jezusa, in Bog računa na vas, da jim pomagate. Vi ste poklicani, vi ste zaželeni, vi ste potrebni. Poslušajmo torej to povabilo Device! Amen.

Pripravila: dr. Marta Ciraj

Vir:

<https://www.youtube.com/watch?v=0MA3xpmhZWU>

MOLITEV

Kako najbolj ugajati Bogu?

Izogibaj se soditi druge, tako da v njih odkrivaš Jezusa.

Izogibaj se vseh besed, ki ranijo, ne govori drugega kot besede, ki zdravijo.

Vzdrži se nezadovoljstva, napolni svoje srce s hvaležnostjo.

Vzdrži se jeze, oboroži se s potrpežljivostjo.

Vzdrži se pesimizma, napolni svoje srce s krščanskim upanjem.

Izogibaj se pretirane zaskrbiljenosti, napolni se z zaupanjem v Boga in Marijo.

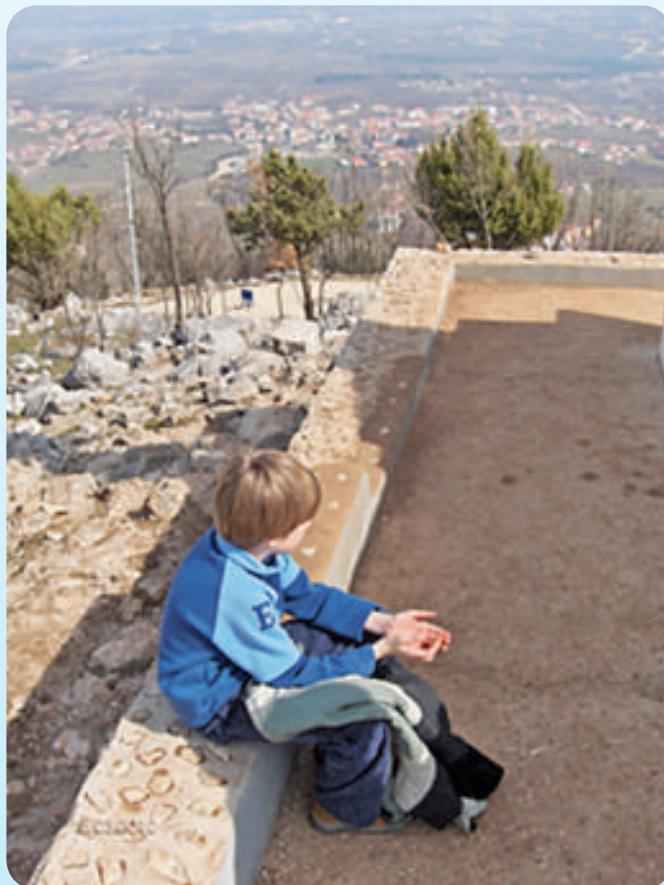
Izogibaj se pritoževanju, napolni se s hvaležnostjo za čudeže življenja.

Vzdrži se stresa, napolni svoje življenje z molitvijo.

Vzdrži se zamere, napolni svoje srce z odpuščanjem.

Izogibaj se oholosti, napolni se s sočutjem za druge.

Vzdrži se malodušja, napolni se z navdušenjem vere.

S SODELOVANJEM VLADE VELIKE BRITANIJE SE VSAK DAROVAN EVRO PODVOJI

Dragi prijatelji!

Tokrat bi vas radi seznanili s projektom, ki ga Marijini obroki vodijo skupaj z vlado Velike Britanije. V letu 2018 so pričeli s projektom, v katerem vlada Velike Britanije za vsak javno zbran denar primakne enako vsoto denarja. Tako so lahko v tistem letu pomagali več kot 94.000 otrokom v Zambiji. To je pomenilo pomoč 169 šolam. Polovica od deklet, ki so sedaj v teh šolah, bi sicer nikoli ne sedela v šolskih klopeh. V okviru projekta so izšolali veliko kuharjev iz lokalnega okolja, kar je pritegnilo k sodelovanju celotno skupnost in tako omogočilo izvedbo tega čudovitega projekta.

V naslednjem letu so začeli nov projekt, v katerem so število otrok, ki prejemajo Marijine obroke v Zambiji, še povečali, in sicer na 191.434.

V času pandemije so trdo delali, da so otrokom priskrbeli hrano tudi po domovih. Šole so se ponovno odprle v septembru 2020. Otroci so se vrnili med šolske stene, udeležba pri pouku je spodbudna.

14-letna Veronika obiskuje osnovno

šolo in prejema Marijine obroke. Povedala je, da vsako jutro uživa v kaši Marijinih obrokov. »Ta kaša mi zelo pomaga. Včasih grem od doma, ne da bi karkoli jedla, vendar grem rada v šolo, saj vem, da bom tam dobila jesti." Veronika upa, da bo nekoč medicinska sestra, da bo lahko pomagala drugim v svoji državi. Projekt sodelovanja Marijinih obrokov z britansko vlado bo trajal do avgusta 2022.

Dragi naši dobrotniki, tudi vi ste prispevali k reševanju življenj v najrevnejših predelih sveta. V prvih treh mesecih tega leta smo zbrali in nakazali **29.425 €**, in tako pomagali **1607 otrokom**. Naj vam Bog obilno povrne vašo dobroto.

Marta Ciraj

Možnost prispevanja darov:

DPM-MIR SLOVENIJA,
Černetova 20, 1000 Ljubljana,
Swift HDELSI22

IBAN SI56 6100 0002 0668 137

SKLIC: SI00 1983-2002

NAMEN: Marijini obroki

KODA NAMENA: CHAR

1. MLADINSKI FESTIVAL V SLOVENIJI

Z veseljem sporočamo, da se čez slab mesec srečamo na **1. Mladinskem festivalu v Murski Soboti**, ki bo tokrat zaradi trenutnih razmer potekal **na daljavo**. Vse od **2. 5. do 8. 5. 2021** se bomo **ob večerih** srečevali na spletnem programu, ki bo zajemal pričevanja, nagovore, kateheze, adoracijo, češčenje križa in seveda obhajanje slovesne svete maše. Spletni prenos dogajanja bo v celoti mogoče spremljati na našem **Youtube kanalu ŠOM MS**, upamo, da delno tudi na **Exodus TV** in **Radio Ognjišče**. Aktivno pa vas bomo o vsem skupaj obveščali tudi na družbenih omrežjih (IG, FB, YT) in spletni strani: **som-ms.si**.

1. Mladinski festival na Slovenskem bo tako potekal v spletni obliki, vendar v zares posebnem letu, ki nam ga milostno prinaša **40. obletnica prvih Marijinih prikazovanj v Medžugorju**. Festival v Murski Soboti bo tako s sodelovanjem različnih gostov iz Slovenije in tujine, s pričevanji mladih v molitvi in pesmi ter skupaj z vsemi vami, ki nas boste spremljali, počastil omenjeno obletnico. Marija nas s svojimi sporočili vsakič znova vabi v svoj objem, nas kliče k zaupanju, veri in molitvi. Odprimo svoja srca blagoslovu, ki nam ga prinaša, in po

katerem nas vodi vse bližje in bližje k Bogu.

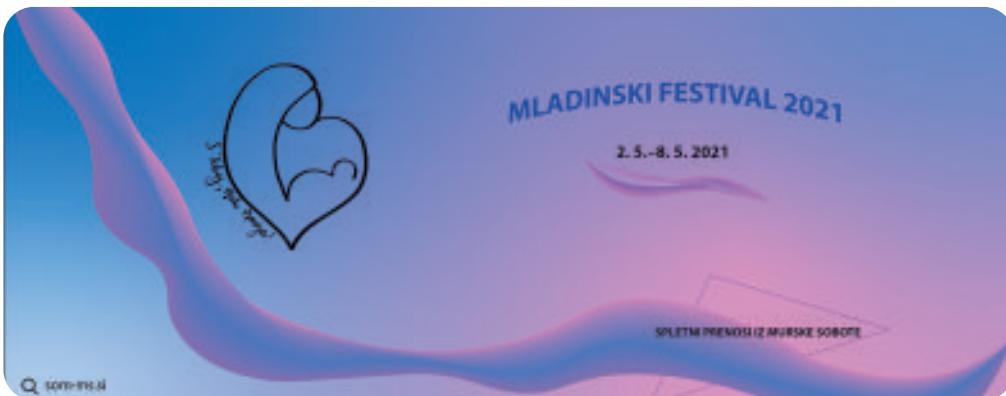
Naj bo Mladinski festival priložnost za poglobitev in utrditev osebne vere ter zaupanja Božji volji. Marija je z največjim zaupanjem rekla DA Njemu, ki nikoli ne odneha trkati na naša srca. Da Mu bomo znali vrata naših src na široko odpreti, sledimo zgledu Matere Marije. Tukaj je za vsakega od nas. Vsakega ljubi z najglobljo materinsko ljubeznijo in nas objema vsak trenutek.

Za aktualno dogajanje v povezavi s 1. Mladinskim festivalom spremljajte našo spletno stran Škofijskega odbora za mladino Murska Sobota: **som-ms.si** in preostala družbena omrežja (IG: mladinski.festival, FB: Mladinski festival, YT: Škofijski odbor za mladino MS), kjer bomo

razkrili podroben program, naše goste in še marsikaj zanimivega. Veseli bomo vaše udeležbe, delitve povabila in molitvene podpore pri pripravi Mladinskega festivala.

Škofijski odbor za mladino Murska Sobota

MIR – Odmev Medžugorja

Naslov uredništva: Černetova 20, 1000 Ljubljana, e-pošta: revija.mir@gmail.com

Izdajatelj in založnik: Društvo Mir Slovenija, Černetova 20, Ljubljana

Uredništvo: Primož Krečič (odgovorni urednik), Mirjam Sterle (glavna urednica), Herman Kocjančič, Petra Černivec, Klavdija Jurišič, Marta Ciraj, Frane Pavlovičič, Marinka Turina, Tanja Tršan Vodopivec, Janez Ahačič. **Jezikovni pregled:** Mirjam Sterle. **Oblikovanje:** Herman Kocjančič, Mirko Budimir. **Tisk:** PARTNER GRAF d. o. o., Gasilska 3, 1290 Grosuplje.

Uredništvo si pridržuje pravico do krajšanja člankov in do izbora najprimernejših člankov za posamezno številko revije.

Dar za posamezno številko/posamezni izvod: 2 €. Dar za celoletno naročnino po pošti je 15 € za Slovenijo; za države EU je 20 €; za ostali svet pa 25 €. **Nov TRR** za dar iz Slovenije: SI56 6100-0002-0667-555 (odprt pri Delavski hranilnici), **sklic:** 00 - številka naročnika (na naslovu je pred imenom in priimkom) -2021

Za naročanje ali odjavljanje revije kličite od 16. do 21. ure: Frane 040/306-692, Petra 030/308-686 ali pišite na e-naslov: revija.mir@gmail.com

Starejše revije so dostopne na www.medjugorje.si

V skladu z dekretom papeža Urbana VIII. in uredbo II. vatikanskega koncila izdajatelj izjavlja, da nima namena prehitevati sodb Cerkve o naravi dogajanj in sporočil, o katerih pišemo v naši reviji. Ta sodba pripada le zanesljivi avtoriteti Cerkve, katero vsi avtorji popolnoma upoštevamo. Besede, kot so »prikananje, čudež, sporočilo« in podobne, so tukaj del človeškega pričevanja posameznikov.

25. aprila 1992. »Dragi otroci! Tudi danes vas kličem k molitvi. Samo z molitvijo in postom se more ustaviti vojno. Zato, dragi moji otročiči, molite in pričujte s svojim življenjem, da ste moji in da pripadate meni, saj hoče satan v teh mračnih dneh zapeljati čim več duš. Zato vas kličem, da bi se odločili za Boga. On vas bo zavaroval in pokazal, kaj je treba storiti in po kateri poti je treba iti. Vse, ki so mi rekli DA, prosim, da bi obnovili posvetitev mojemu sinu Jezusu, Njegovemu Srcu in meni, da vas bova mogla še bolj uporabiti kot orodje miru v tem nemirnem svetu. Medžugorje je vsem znamenje in klic, da bi molili in izkoristili dnevne milosti, ki vam jih daje Bog. Zato, dragi otroci, z resnostjo sprejmite klic k molitvi. Z vami sem, vaše trpljenje je tudi moje trpljenje. Hvala vam, ker ste se odzvali mojemu klicu.«

Dar za revijo: 2€

